EUGENIA RILEY

Atracție irezistibilă

Traducerea și adaptarea în limba română de

TITUS NEGREANU.

ALCRIS

Capitolul 1

NICKIE STELLAR era furioasă.

Se plimba prin biroul avocatului, după ce recitise scrisoarea pe care acesta tocmai o primise de la avocatul soțului ei.

– La naiba! Jason contestă totul!

Azvârli hârtiile pe masă, iritată la culme.

– Nickie, liniștește-te! încercă s-o potolească Don Amory cu glas ferm. Era un bărbat zvelt de treizeci și ceva de ani, cu chelie și cu un zâmbet amabil.

Nickie se prăbuși în fotoliul din fața biroului și cu degetele desfăcute își trecu mâna prin părul brunet tuns scurt. Venise direct de la ora de gimnastică și, în pantalonii negri strânși pe picior și cu puloverul imens, părea o școlăriță nostimă și nu o femeie matură de douăzeci și șase de ani. Fața rotundă cu

ochii negri strălucitori, cu năsucul cârn și gura frumos desenată era tot atât de tinerească deși exprima vizibil furia intensă, abia reținută, a femeii scandalizate.

– Nu-mi vine să cred că-mi face una ca asta, pufni ea, împingându-și cu un gest nervos ochelarii spre rădăcina nasului. Nu i-am cerut nimic, deși aș fi fost îndreptățită... doar l-am ajutat atât de mult în afaceri...

– Ar fi trebuit s-o faci, întări Don spusele ei.

– Tot ce pretind este doar ceea ce am avut de la început... și el contestă până și asta. Îmi vrea casa de pe plajă!

– Nickie, interveni Don răbdător. Problema e că acea casă este proprietate comună. Ai dobândit-o după căsătorie...

– Am moștenit-o de la mătușa Grace, îl întrerupse ea înfierbântată.

– Știu. Dar ce-aș putea să spun? Că individul este un ticălos... Mi se pare evident că Jason nu vrea divorțul și cred că e cazul să te previn că partajul va fi destul de complicat... Îi vom da însă cu bine de capăt, în cele din urmă.

– Nu vreau să se ajungă la așa ceva. Aș fi preferat să rezolvăm chestiunea în liniște, în afara tribunalului. Vreau ce e al meu, nimic altceva.

– Jason nu va accepta asta fără luptă, răspunse Don cu ton profesional.

Nickie inspiră adânc și rămase o clipă nemișcată evaluând perspectiva.

– Ei bine, dacă Jason va vrea să ne bălăcărim, atunci ne vom bălăcări! exclamă ea hotărâtă.

Don o privi cu atenție, apoi continuă calm:

– Nickie, deși nu este întru totul în interesul meu, mă simt obligat să te întreb dacă tu ești sigură că vrei acest divorț.

– Absolut!

– O.K.! Nu mai insist. Te-am întrebat fiindcă implicarea emoțională a clientului...

– Da?

– ...da, câteodată în sufletul unei soții rămân mai multe sentimente decât vrea ea să recunoască în calitate de client.

Nickie tăcu tulburată, cu gândurile răvășite... „În sufletul unei soții rămân mai multe sentimente..."

Don își scutură capul, aproape violent.

– Te-am sfătuit să n-ai nici un contact cu Jason, acum însă cred că s-ar putea să fie nevoie să vorbești cu el.

– Don, nu l-am mai văzut pe Jason și nici n-am mai vorbit cu el... din acea noapte cumplită de la spital.

Probabil că el încă mai crede că s-ar putea cumva strecura înapoi în viața mea, dar sunt hotărâtă să-l fac să simtă că treaba e foarte serioasă.

Don încuviință din cap resemnat.

– Te înțeleg. Ar fi bine să încerci, totuși, măcar un telefon. Ce zici?

– Bine.

– ...Și anunță-mă și pe mine ce spune.

– Desigur.

Se ridicară amândoi în picioare și Don zâmbi optimist.

– Îți doresc succes și... noroc!

– Mulțumesc, am nevoie. Nu sunt sigură că am vreo șansă cu Jason, dar pot să încerc.

– Îți țin pumnii...

Nickie își trecu peste umăr breteaua poșetei imense și ieși din biroul avocatului.

PORNI MAȘINA și se îndreptă spre locuința ei, din cartierul vestic al Houstonului.

Ziua friguroasă de noiembrie era în perfectă concordanță cu dispoziția ei. În jur, clădirile înalte erau învăluite în amestecul tipic de ceață și gaz de eșapament. Totdeauna Houstonul i se păruse un oraș al contrastelor. Pe cât era de mohorât și deprimant, pe atât de strălucitor și plin de promisiuni putea fi a doua zi.

Nickie ajunse acasă. Mâncă imediat un sandviș și răsfoi prin corespondență. Se așeză apoi pe canapeaua albă și rămase cu privirea la telefon. Sperase să afle de la Don că se avansase cu divorțul, și în loc de asta... „Blestematul de Jason!"

Nu vorbise cu el de nouă luni. Desigur, el telefonase și-i trimisese flori, dar ea refuzase să-i răspundă la telefoane și-i returnase florile. Avusese nevoie de aproape șase luni ca să-și adune curajul să pornească divorțul. Iar acum, Jason bloca totul.

Își scoase ochelarii și-și frecă rădăcina nasului. Încă nici acum nu era sigură de ce se căsătoriseră. Între dinamicul Jason Stellar și miniona Nickie Smith era o nepotrivire evidentă. Era însă sigură oricum, că se îndrăgostise de el din prima clipă...

Își goni gândurile din acest teritoriu periculos și se strădui să se concentreze asupra prezentului. De ce se împotrivea oare Jason mersului firesc al divorțului? Nu păruse niciodată o persoană răzbunătoare. Atunci ce îl motiva? Vina? Încăpățânarea? Mândria? Frustrarea sexuală?

Nickie oftă. Viața lor amoroasă fusese aproape mereu agitată și fără îndoială, lui îi convenea s-o găsească acasă pe micuța lui nevestică, atunci când se întorcea din lumea lui strălucitoare și plină de farmec. Dar acesta era un rol pe care ea nu mai voia să-l joace, mai ales după cele întâmplate...

Nickie strânse din dinți și se întinse spre telefon. Cu mâna tremurătoare, ridică receptorul și apăsă tastele numerice. Își simți inima zvâcnind nebunește în timp ce asculta semnalul sonor de la celălalt capăt al firului.

– Firma Stellar!

Nickie inspiră adânc și-și învinse tulburarea.

– Aș dori să vorbesc cu Jason Stellar.

– Cine îl caută, vă rog?

– Nickie Stellar.

Vocea centralistei deveni imediat mai puțin indiferentă.

– O, da, doamnă Stellar! O clipă, vă rog! Vă fac imediat legătura.

Auzi vocea surprinsă a lui Jason.

– Nickie?!

Disperată, își simți îndârjirea prăbușindu-i-se și înțelese de ce-l evitase atâta timp. Dacă doar glasul lui avea acest efect cum va fi în stare să-l înfrunte personal?

– Nickie? Te simți bine?

– Bună, Jason, reuși ea să articuleze cu glas stins.

– Vai, dragă! Ce surpriză plăcută!

Indignarea îi întări curajul.

– Lasă amabilitățile, Romeo! răspunse ea mai ferm. Știi prea bine de ce am sunat.

– Într-adevăr?

– Aș dori să încetezi să te mai opui indirect divorțului.

– Dar, draga mea, replică el îndată cu ton blajin. Eu nici nu vreau acest divorț. Așadar, cum să nu mă opun?

Cuvintele „draga mea" îi zdruncinară din nou argumentele.

– Jason, este inevitabil!

– Din punctul tău de vedere. Din al meu, este inevitabil să nu rămânem împreună.

– La naiba, Jason! Încetează cu glumele! Știi că n-ai nici o șansă dacă ajungem în fața curții.

– Atunci, dă-i drumul! Să mergem la tribunal.

Exasperată, aruncă în discuție chestiunea care o deranja de fapt cel mai mult.

– Cum poți contesta proprietatea mea asupra casei de pe plajă, de la Galveston? Știi bine că mie mi-a lăsat-o mătușa Grace.

– Îți imaginezi că m-aș putea despărți de casa aceea după tot ce am trăit împreună acolo?

Cu gândul la amintirile dulci pe care vorbele lui le treziseră, Nickie tăcu mai multe clipe.

– Vreau ceea ce îmi aparține, insistă ea.

– Și eu!

– Dacă te referi și la mine, să știi că nu mai sunt a ta. Am o altă relație. Chiar vreau să mă mărit cu el, minți ea exagerând.

– Te-ai culcat cu el?

– Asta nu te privește!

– Nu uita că încă ești soția mea, sublinie el agresiv. Și dacă vrei să ai cea mai mică șansă cu divorțul ăsta, e mai bine să-mi spui adevărul.

Nickie ezită gândindu-se la toate consecințele răspunsului. Evită să mintă în continuare.

– Nu, nu m-am culcat cu el, deși... M-am oprit înainte de adulter, chiar dacă tu n-ai făcut-o.

– Nickie, niciodată nu te-am trădat, se dezvinovăți el.

– Mă faci să râd.

– Nu, nu mint. Tăcură câteva clipe lungi... Nickie, reluă el absurd discuția, hai să ne împăcăm. Uite, ne-am despărțit atât de brusc. Am fost îmândoi atât de îndurerați de pierderea copilului, iar tu nici nu m-ai lăsat să-ți excplic...

– Să-mi explici? îl întrerupse ea lividă. Să explici că veneai la spital direct din patul altei femei?

– Nu m-am culcat cu Tracy, insistă el. De ce nu vrei să mă crezi?

Nickie pufni sarcastic.

– Cum să te cred?! Parfumul pe care-l emana cămașa ta nu era, sigur, al meu.

– Știi bine că sunt înconjurat tot timpul de femei. În afacerea pe care o am, este inevitabil.

– Așa cum spuneam, și divorțul este inevitabil.

– Nickie, acordă o șansă împăcării, insistă el cu ton rugător. Dacă nu va merge, promit să accept divorțul.

Oftă, derutată la propunerea lui.

– Și... în ce ar consta... împăcarea?

– Să te întorci în viața mea!

– Și în patul tău?

– Desigur!

– La dracu' Jason! răbufni ea revoltată trântind receptorul.

Rămase o clipă năucită. Își mușcă buzele și izbucni în lacrimi.

STEPHANIE BURNS, secretara lui Jason Stellar, se precipită în birou când îl auzi pe șeful ei izbind cu putere telefonul.

– Vă simțiți bine, domnule Stellar?

Jason era lângă fereastră. Încruntat și cu mâinile înfundate în buzunare, privea cerul nervos. Vizibil indispus, era totuși extrem de chipeș. Înalt, blond, cu ochi albaștri, era imaginea perfecțiunii masculine clasice.

Stephanie lucra la firma Stellar doar de câteva luni și imediat ce se angajase, îl considerase pe

patron deosebit de atrăgător. Acum circula zvonul că în curând va divorța și deci devenea disponibil.

Jason se întoarse spre ea și se strădui să schițeze un zâmbet.

– Totul e O.K. Scuză-mă dacă te-am speriat.

– Eram doar îngrijorată. Să nu vă aduc ceva?

– Nu, mulțumesc. Se uită la ceas. Uite, e deja două și jumătate și având în vedere că e vineri poți să pleci să-ți începi weekendul.

– Sunteți sigur?

– Nu mai avem nimic presant pentru azi.

– Perfect... în acest caz... Porni spre ușă, apoi ezitând se opri și se întoarse. Domnule Stellar, împreună cu câțiva colegi, ne întâlnim diseară la un păhărel, la mine în apartament... Dacă nu aveți alte planuri... aș fi încântată să veniți...

Jason ridică o sprânceană, plăcut surprins.

– Drăguț din partea ta, dar... sunt ocupat.

Stephanie nu încercă să-și ascundă dezamăgirea.

– Regret, domnule Stellar... Distracție plăcută în weekend!

– La fel și ție și... mulțumesc pentru invitație.

Jason se întoarse la birou și se așeză cu un oftat în fotoliul de piele. Cu doi ani în urmă, ar fi acceptat cu plăcere și fără să se gândească prea mult la sentimente, ceea ce atrăgătoarea blondă tocmai îi oferise.

Înainte de a o întâlni pe Nickie nu-și făcuse niciodată probleme cu femeile, căci aproape toate îl găseau irezistibil. Ea făcuse însă o excepție.

Fusese încântat să-i audă din nou glasul după atâta timp. Conversația promitea să decurgă pozitiv până când el stricase totul cu aroganța și pretențiile lui prea grăbite. Spera ca Nickie să mai acorde o șansă căsniciei lor și procedura divorțului îi oferea o ultimă și firavă modalitate prin care să se mai agațe de ea.

Îi era dor de ea, o iubea. Nu l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus că în tot timpul de când erau separați nu mai fusese cu nici o femeie. Niciodată nu-l credea. Își pierduse încrederea în el.

Cu o senzație de frustrare se ridică și se duse la bar. Deschise dulăpiorul și se uită la sticla de whisky scump. De ce o păstrase neatinsă în tot acest timp? Ca să-și dovedească cât de tare era?

Jason văzuse căsnicia părinților săi distrusă de alcool prin transformarea tatălui său într-un străin agresiv și a mamei sale într-o martiră chinuită la extrem. Era conștient că băutura jucase un rol hotărâtor în decizia lui Nickie de a-l părăsi și tocmai de aceea nu mai băuse nici o picătură din acea zi, deși fusese tentat în multe ocazii.

Ar fi crezut Nickie că se schimbase realmente în atâtea privințe? Ar fi crezut ea oare că despărțirea îi arătase cât de importantă era ea în viața lui?

Probabil că nu, reflectă el cu amărăciune, cu mâna tremurândă închizând dulăpiorul. Reîntoarcerea la vechile obiceiuri nu era o rezolvare, ar fi înrăutățit doar situația. Ce să facă și cum s-o convingă, acum când nici nu mai voia să-l asculte?

***

PESTE O SĂPTĂMÂNĂ, Don Amory o sună pe Nickie în cursul dimineții, la serviciu.

– Tocmai am vorbit cu avocatul lui Jason. Așa cum bănuiam și ne temeam, soțul tău nu cedează. Din păcate, nu rămâne altă soluție decât tribunalul.

– La dracu'! explodă Nickie, tremurând deja la gândul că va trebui să se întâlnească și să se confrunte cu el personal.

– Nickie, dacă vrei divorțul nu există alternativă.

– Chiar nu găsești nimic care să mă scutească de tot circul ăsta?

– Ai vorbit cu Jason?

– Da...

– Înțeleg că n-ai obținut nimic. În cazul ăsta... dacă ești decisă să rezolvi problema fără luptă, îți sugerez să cedezi și să-i dai ceea ce dorește.

– Asta în nici un caz!

***

TOT RESTUL DIMINEȚII, Nickie nu mai reuși să facă nimic. Unul din clienții ei urma să fie verificat de o comisie financiară și ea era incapabilă să se concentreze asupra facturilor. Renunță în cele din urmă și se duse la fereastră. Trecuse ora prânzului și în curând programul se termina.

Coborî în biroul lui Jim Murray și-l anunță cu scuze că nu mai putea să se întâlnească cu el sâmbătă seara. Dezamăgirea lui n-o afectă, în starea de derută în care se afla.

Se duse acasă, își puse câteva lucruri în mașină și se îndreptă spre autostrada care ieșea din oraș. Trebuia să plece. Trebuia să se gândească, și casa din Galveston era locul cel mai potrivit pentru asta.

Capitolul 2

ERA APROAPE ora patru când Nickie ieși de pe autostradă și se îndreptă spre partea de vest a insulei Galveston. Casa mătușii Grace se afla în apropiere de trecătoarea San Luis și era construită pe o platformă susținută de bușteni înalți, deoarece terenul era chiar la nivelul mării. Intră pe aleea nisipoasă și parcă sub vilișoară. Briza răcoroasă a golfului, cu miros de alge și pește, o învălui îndată ce coborî din mașină. Nu departe, plaja era măturată de valurile agitate, cu creste albe, înspumate.

Nickie își scoase din mașină bagajul și pungile cu alimente și clătinându-se urcă treptele care duceau sus, pe platformă. Se opri o clipă și se uită cu drag la fațada vopsită într-un galben vesel, cu ușa și obloanele azurii.

Își lăsă bagajele în hol și intră în camera atât de familiară. Pardoseala de lemn era acoperită cu un covor, iar în fața șemineului metalizat era canapeaua lungă cu perne de satin viu colorate pe care altădată făcea dragoste cu Jason în lumina plăpândă a flăcărilor din cămin.

Nickie își goni amintirile și se apucă de treabă. Duse pungile cu alimente în bucătărie și-și despachetă lucrurile într-unul din dormitoare. Apoi trecu cu aspiratorul de praf prin toate camerele și deschise ferestrele pentru a împrospăta aerul. Făcu focul în cămin și în cele din urmă în fața lui, se așeză pe canapea cu un păhărel de coniac în mână. Lângă ea erau ochelarii și romanul pe care și-l adusese. Simțea însă că nu se putea concentra să citească. Cu privirea fixată spre flăcările jucăușe asculta mugetul înfundat al valurilor. Avalanșa de întrebări chinuitoare îi reveni în minte.

De ce i se opunea Jason cu atâta îndârjire? Motivase refuzul de a ceda casa de pe plajă prin atașamentul pe care-l avea pentru clipele sublime petrecute aici împreună cu ea. Deși nu voia să se gândească la acele clipe, își dădu seama că tocmai ele o readuseră aici. Se întrebă dacă nu cumva, în subconștient, ținea încă la căsnicia ei și mai ales la acel prim an tumultuos în care se iubiseră cu atâta pasiune. Își dădu seama că-n adâncul inimii n-ar fi regretat niciodată că-l cunoscuse pe Jason...

***

AVEA DOUĂZECI ȘI PATRU de ani când l-a întâlnit pe Jason Stellar, în urmă cu doi ani. După ce-și obținuse diploma și colaborase la o firmă modestă de contabilitate, Nickie a reușit să obțină un post mai bun la reputata firmă Hawkins și Cunningham. Contractul cu firma Stellar, pe atunci mică dar cu perspective, a fost una din primele ei realizări.

Nu va uita niciodată ziua în care s-a dus la sediul firmei lui Jason pentru a-l convinge că Hawkins și Cunningham era firma capabilă să facă față nevoilor contabile crescânde ale firmei Stellar. Secretara lui blondă o întâmpinase și o condusese imediat în biroul patronului.

– Sunteți domnișoara Smith?

– Da, domnule Stellar!

Din primul moment, când a dat mâna cu el, Nickie s-a simțit fascinată.

Jason Stellar era neîndoielnic cel mai fermecător bărbat pe care-l întâlnea în viața ei. Înalt, bine proporționat, și cu ochii albaștri, avea un zâmbet irezistibil. Era manierat și prietenos. Nickie nu-și imaginase până atunci că un bărbat putea avea dinți atât de albi și perfecți, părul atât de mătăsos și lucios, și genele atât de lungi și de sexy.

Era evident un întreprinzător și ascultându-l, Nickie aflase că pornind de la un mic magazin cu articole vestimentare de damă, ajunsese rapid la rețeaua Stellar, deja plină de succes. A urmărit cu uimire și admirație fiecare cuvânt al lui. Jason i-a explicat aspecte și detalii, cum evidența contabilă devenise prea complicată pentru serviciul de contabilitate pe care-l folosise până atunci. Avea nevoie de un expert în contabilitate și finanțe și s-a interesat de pregătirea și experiența ei. Nickie i-a povestit cum a absolvit, cu calificative foarte bune, Universitatea de Științe Economice din Texas și despre cei doi ani de activitate dinainte de a se angaja la actuala firmă.

– Sunt impresionat, a declarat el sprijindu-se de spătarul fotoliului de piele. Știi, mă întreb dacă n-ar fi mai bine, pentru a ușura și mai mult activitatea, să angajez un specialist contabil cu program complet. Ce-ar spune Hawkins și Cunningham dacă ți-aș face curte.

Cuvintele lui cu sens dublu, mai ales având în vedere tonul și privirea, o făcuseră să roșească. Se dojenise imediat pentru prostie. Ce să vrea acest bărbat superb de la neinteresanta Nickie Smith? Ar fi râs cu siguranță dacă ar fi știut că, la cei douăzeci și patru de ani ai ei, era încă virgină. Secretara blondă era precis numai una dintre nenumăratele femei pe care le avea fără îndoială la dispoziție.

– O, sunt sigură că vă putem rezolva problemele fără să ajungeți la astfel de măsuri extreme, a răspuns ea făcându-l să chicotească.

Era târziu după-amiază când au ajuns în acest punct și Jason a invitat-o să meargă să ia masa împreună.

– Te rog! Trebuie să pecetluim noul nostru parteneriat... Și în drum îți voi arăta magazinul Galleria.

Nickie mai fusese în acest magazin de câteva ori, dar era altceva să meargă însoțită chiar de patron. Vânzătoarele tinere îl salutau cu zâmbete largi și cu priviri pline de admirație. Degajat, Jason se plimba printre raioane și-i arăta lui Nickie inovațiile pe care le introdusese în prezentarea și etalarea mărfurilor. Manechinele metalizate și tuburile de neon curbate artistic puneau în valoare piesele de vestimentație și accesoriile recent lansate la New York pentru sezonul următor.

Jason a prezentat-o managerului și asistentului lui și a discutat cu el câteva detalii în legătură cu mersul vânzărilor.

Au ajuns, nu peste mult timp, la Maxim's, unul din restaurantele elegante din centru. Jason flirta din ce în ce mai îndrăzneț și Nickie avea impresia că intenționa să o seducă. Era surprinsă că o femeie mărunțică și slabă ca ea, cu fața rotundă, părul scurt și cu ochelari îl putea tenta.

Jason a luat-o de mână și a întrebat-o direct:

– Nickie, ești căsătorită?

– Nu.

– Atunci precis ai un prieten?

– Nici...

– Nu se poate!

– Ba da! Am fost tot timpul foarte ocupată. M-a interesat să termin cu bine studiile să-mi asigur un viitor...

– Ah, da, înțeleg! Ești genul acela de deșteaptă ambițioasă care absolvă școlile cu „magna cum laudae”... Jason râdea dându-și capul pe spate. Bine, dar acum, ce faci în timpul liber?

– Am niște prieteni cu care...

– Niște prieteni... a întrerupt-o el și i-a strâns mâna. Poți să mai accepți unul?

– Da, de ce nu?! Își simțea inima bătându-i năvalnic în piept și abia mai putea vorbi.

– Nickie, ești minunată, i-a spus el direct după ce a privit-o languros câteva clipe.

Și-au băut cafeaua și și-au terminat desertul și Nickie se gândea cu teamă cum să reacționeze dacă Jason îi va face propuneri și mai directe. Spre surprinderea și aproape dezamăgirea ei, Jason a redevenit foarte politicos și a condus-o la clădirea firmei, parcându-și Mercesul lângă mașina ei.

– Nickie, m-am simțit grozav cu tine. Trebuie să ne reîntâlnim cât de curând.

– De acord. Mulțumesc pentru tot. I-a întins mâna și s-a îndreptat spre propria mașină.

În cursul săptămânii următoare s-au întâlnit aproape zilnic, lucrând împreună la elaborarea noului buget anual. Au avut astfel prilejul să se cunoască din ce în ce mai bine, atât profesional cât și personal. În toate aceste întâlniri de lucru Jason se purta politicos, dar deseori o privea insistent sau o lua de mână și o strângea cu afecțiune. Nickie nu-și făcea iluzii, bănuind că ăsta era felul lui obișnuit de a fi cu femeile, dar când a invita-o la cină vineri seara, a înțeles că Jason era într-adevăr atras de ea și dorea mai mult decât o relație profesională.

Au cinat la restaurantul Vargo, într-un cartier select al Houstonului. Au mâncat salată de creveți și au băut vin alb și tot timpul Jason i-a vorbit numai despre planurile lui de a extinde afacerea în Dallas și în San Antonio.

– Acum că ești familiarizată cu situația firmei, ce părere ai despre o astfel de extindere? a întrebat-o el.

Era măgulită că-i cerea părerea, că avea încredere în punctul ei de vedere.

– Faptul c-ai reușit să-ți clădești o bază solidă aici în Houston, unde este o concurență dură, îți permite să

faci extinderea, dar capitalul adițional este absolut obligatoriu. N-ar fi bine să intri pe o nouă piață fără fonduri suplimentare.

Jason a clătinat aprobator capul.

– Știu! M-am gândit la asta. Relația mea cu bancherul este bună și nu cred că obținerea finanțării suplimentare va fi o problemă. În schimb obținerea amplasamentelor pentru noile magazine și evaluarea potențialului noilor piețe poate fi palpitantă.

– Într-adevăr. E ca o aventură.

– Nickie, n-ai vrea să vii cu mine? Am nevoie de ajutorul tău.

– Ăă... știu eu...?

Era surprinsă și derutată.

– Am nevoie de sfaturile tale, a insistat el cu sinceritate, și... în plus... mi-ar face o deosebită plăcere să fii cu mine.

– Desigur... în cazul ăsta, sunt încântată să te ajut.

Jason a râs mulțumit și amuzat de roșeața din obrajii ei. A luat-o de mână și a strâns-o cu căldură.

– Nickie, ești minunată.

Au venit și cafelele și Jason a început să-i vorbească despre planurile și perspectivele care se deschideau, dar Nickie era prea tulburată ca să-l urmărească. Bărbatul chipeș și plin de energie din fața ei o subjugase deja. Era hotărâtă să-i dăruiască virginitatea ei și asta mai ales pentru că era primul bărbat care-i spunea că e „minunată".

Au părăsit restaurantul și înainte de a se urca în mașină Jason s-a oprit în fața ei și i-a mângâiat obrazul cu vârfurile degetelor.

– Vrei să vii acasă la mine pentru... a continua seara asta superbă?

Nickie a înțeles ce însemna invitația lui și a răspuns fără ezitare:

– Da.

Își amintea amănunțit seara aceea.

Stăteau așezați lângă foc și sorbeau câte o înghițitură de coniac fin. Ascultau melodii cântate de Elton John și se priveau fix, în ochi, ca într-o transă magică. În starea de exaltare în care ajunsese, Nickie simțea că va muri în câteva clipe, dacă nu va fi sărutată. Parcă ghicindu-i gândul, Jason i-a luat paharul din mână și l-a așezat pe masa scundă din apropiere. Cu un gest delicat i-a scos ochelarii și i-a pus lângă pahar.

– În toate filmele de dragoste vine un moment în care el scoate ochelarii iubitei, a șoptit el cu glas tulburat. Ochii tăi frumoși n-ar trebui să se ascundă după lentilele astea... Și gurița asta...

Cu geamătul surd, de durere, al unei așteptări de o eternitate, buzele li s-au întâlnit într-un sărut interminabil. Cu mișcări aproape inconștiente Jason a început să-i descheie nasturii bluzei și curând mâinile

lui îi atingeau cu mângâieri tandre sânii și coapsele, sporind fiorii de dorință ce-i străbăteau toate fibrele ființei.

– Jason... Jason... nu!

– Trupul tău delicat este adorabil, Nickie... draga mea... te doresc atât de mult.

– ... Și eu te doresc, Jason.

Într-un vârtej de noi sărutări, ultimele ei ezitări s-au spulberat și, cu mișcări precipitate, Nickie i-a scos cămașa și s-a lipit, goală, de pieptul lui musculos.

Apoi, în câteva clipe s-au eliberat de tot ceea ce mai rămăsese din îmbrăcămintea lor și s-au lăsat să cadă pe canapea, unul lângă altul, strâns lipiți.

Buzele lui acaparatoare i se plimbau pe tot trupul, azvârlind-o într-un vârtej nebunesc de plăcere, nebănuită până atunci...

– O... da... iubește-mă, Jason!

A urmat momentul sublim, electrizant și dureros, în care l-a simțit străbătându-i trupul cu vigoarea lui masculină, dezlănțuită. A scos un țipăt scurt și ochii i s-au umplut de lacrimile de fericire ale feminității descoperite...

– Nickie... Iubita mea... am fost primul... Îi săruta ochii înlăcrimați și o privea nevenindu-i să creadă.

– Da, dragul meu... Te iubesc!

A DOUA ZI de dimineață au stat tăcuți față-n față, mâncând micul dejun.

– Te simți bine? o întrebă Jason într-un târziu, punându-și palma protector peste mâna ei.

Nickie a încuviințat doar dând din cap, de teamă că dacă ar fi vorbit ar fi izbucnit în plâns. Era sigură că-l dezamăgise în noaptea trecută. Fusese totul atât de îngrozitor de rapid. Și ea însăși era într-un fel dezamăgită. Îi era clar că nu era o femeie pasională.

– De ce eu, Nickie?

Și-a ridicat privirea spre el și s-a ambujorat ușor.

– Mi se pare că ți-am spus deja... Pentru că ești primul care mi-ai spus că sunt minunată.

Jason a schițat un zâmbet nedumerit.

– Ți-ai păstrat virginitatea douăzeci și patru de ani și deodată, într-o clipă, mi-ai dăruit-o mie?

– Uite ce e, Jason! Am devenit prieteni apropiați în timp relativ scurt, dar dacă ți-e teamă c-aș încerca să te oblig în vreun fel, să nu-ți faci probleme. Nu-mi datorezi nimic!

Jason s-a încruntat, surprins de vorbele ei distante.

– Adică n-am fost decât bărbatul convenabil să te inițieze în materie de sex?

– Cred că amândoi am început noaptea trecută treji și cu ochii larg deschiși!

Era pe cale să-i răspundă dar telefonul a sunat strident. Jason a smucit nervos receptorul.

– Alo?!... Da, Melissa!... Nu-ți pot spune acum ce va fi diseară... Te voi suna eu mai târziu!

Au rămas tăcuți o vreme, privindu-se în ochi cercetători.

– De ce n-ai acceptat întâlnirea de diseară cu Melissa... De fapt încă nu e târziu.

– E vorba despre o întâlnire de afaceri și pot s-o amân dacă așa vreau a răspuns el iritat.

– Jason, nu vreau să-ți schimb viața.

– Dar ai făcut-o deja, în noaptea trecută.

– Te rog, Jason... Poate într-adevăr noaptea trecută a însemnat ceva și pentru tine, dar tu ai viața ta, eu o am pe-a mea și... Cred că e timpul să plec.

– Să pleci? izbucni el furios. Și ce-ai de gând să faci acum că te-am scăpat de inconvenienta virginității tale? Îți vei găsi un altul cu care să te...

Cuvântul vulgar a sunat nemilos ca o înjurătură. Jignită ea a ridicat mâna să-l plesnească, dar mai rapid, Jason a apucat-o de braț, a tras-o spre el și a cuprins-o strângând-o la pieptul lui.

– Nickie, iartă-mă!... Te rog, nu pleca! Rămâi cu mine!

Lacrimi de bucurie i-au umplut ochii în timp ce era străbătută de un fior de fericire. El rostise exact cuvintele pe care ar fi dorit cel mai mult să le audă. Și-a ridicat fața spre el și buzele li s-au întâlnit într-un sărut lung, posesiv...

Capitolul 3

ÎN URMĂTOARELE SĂPTĂMÂNI și-au petrecut tot timpul liber împreună. Jason era prevenitor, fermecător, pasional și Nickie se simțea tot mai îndrăgostită de el. Uneori totuși se mai mira că Jason era interesat de ea.

În scurt timp reușise să centralizeze întregul inventar și procedurile de efectuare a comenzilor, alcătuind o nouă bază de date pe calculator, pentru toate cele trei magazine ale firmei. L-a însoțit pe Jason în călătoriile pe care el le-a făcut la Dallas și San Antonio pentru găsirea amplasamentelor noilor magazine, iar părerile și sfaturile ei erau mereu luate în seamă.

Apoi, într-o zi, Jason a chemat-o să se întâlnească cu el la magazinul din partea de sud al Houstonului. Condusă de o vânzătoare amabilă, Nickie l-a găsit pe Jason în biroul lui, discutând cu o matroană vârstnică

și cu o tânără manechin care nu purta decât sandalele cu toc înalt și bikini. Atmosfera camerei era încărcată cu parfumul greu al femeii dezbrăcate. Era un parfum floral, care lui Nickie îi făcea greață.

Pe un suport metalic atârnau pe umerașe două rochii lungi, elegante de seară.

– Ah, Nickie! Ai ajuns chiar la timp ca să ne dai un sfat. Ce crezi că ar trebui să poarte Tracy la următoarea prezentare? Mătasea verde... sau taftaua roșie...?

Nicky s-a uitat lung la Tracy. Era o brunetă exotică, suplă și provocatoare. A măsurat-o și ea pe Nickie cu ochii ei mari, fardați intens, apoi și-a mutat privirea spre Jason și l-a fixat de parcă ar fi văzut o prăjitură delicioasă pe care urma s-o devoreze.

– Aș spune că cea roșie i se potrivește mai bine, a murmurat Nickie fără să fi reușit să-și depășească stânjeneala.

– La fel am considerat și eu și Monica! a exclamat Jason cu un zâmbet larg. A cuprins-o pe Nickie cu brațul în jurul taliei și a arătat spre Tracy. Nu-i așa că e superbă?

A urmat câteva complimente formale apoi Jason a mai dat câteva dispoziții și în scurt timp au plecat. Nickie era vizibil indispusă și după câțiva pași Jason s-a oprit și a întrebat-o:

– S-a întâmplat ceva, draga mea?

– Aș vrea să știu dacă ești mereu înconjurat de modele dezbrăcate!

Jason a chicotit amuzat.

– Sunt încântat că ești geloasă... Știi, avem deseori prezentări de modă la magazinele noastre și când ne străduim să găsim ceva cât mai potrivit pentru fiecare, ar fi ridicol să le pun pe fete să iasă de fiecare dată când se schimbă.

– Mi se pare firesc, l-a aprobat ea mușcându-și buza. Nu mi-am dat seama până acum că ești atât de interesat și de acest aspect al afacerilor tale.

– Sunt interesat de toate aspectele! Cum crezi că am reușit să aduc firma Stellar acolo unde este azi? A luat-o de mână și și-au continuat drumul. Să nu-ți faci probleme... Cum îți spuneam, e vorba doar de afaceri.

– Mi se pare că în cazul lui Tracy nu e vorba numai de afaceri.

– Oh! Chiar așa?

– Chiar așa, judecând după cum se uita la tine.

– Nici n-am observat cum se uita la mine.

– Ai observat însă, parfumul ei. Pe mine una, m-a dat gata! E groaznic!

– Da, e un amestec pe care-l folosește mereu.

Au mai făcut câțiva pași, apoi brusc Nickie s-a oprit din nou.

– Te-ai culcat cu ea?

— Nu fi ridicolă! a protestat el vehement.

– Spune-mi, te-ai culcat cu ea sau nu?

– Nu!

– Dar cu alte modele te-ai culcat!

Exasperat, Jason și-a întors capul spre vitrina lângă care stăteau și și-a trecut mâna prin păr.

– Ei bine, da! Văzând expresia ei îndurerată Jason a îmbrățișat-o și i-a șopti la ureche: Draga mea, nu m-am mai culcat cu nimeni de când micuța Nickie Smith m-a sedus.

– Sedus?!... Eu te-am sedus?

– Da, stimată doamnă!...

– Și modelele tale lungane, cu picioarele lor lungi...?

– Picioarele tale se potrivesc perfect în jurul taliei mele. Și mai e o parte care...

– Termină, Jason, îl oprise ea, jenată de privirea cercetătoare a câtorva trecători care-l auziseră.

Râzând Jason a pornit spre mașina lui urmat de Nickie care, derutată, s-a grăbit să-l ajungă din urmă.

În urma discuției purtate Nickie a început să-l evite. Găsea tot felul de scuze pentru a se eschiva și a amâna întâlnirile cu el. Ori de câte ori hotărârea ei slăbea, își amintea de căsnicia ratată a părinților ei. Ca și Nickie,

mama ei fusese o fată comună, nu prea frumoasă. Se măritase cu un agent imobiliar chipeș și dinamic care era mereu pe drumuri, trezind astfel neîncredere și suspiciuni, probabil întemeiate căci când Nickie avea doar paisprezece ani și-a părăsit nevasta și cei trei copii fugind cu o altă femeie. După patru ani mama ei s-a recăsătorit cu un bărbat modest dar potolit și serios și de atunci viața ei a fost fericită. Asta își dorea și Nickie. Știa că un astfel de bărbat, serios și sigur, i se potrivea, și nu o „atracție fascinantă" trecătoare cum era Jason Stellar.

Și totuși să-l scoată pe Jason din viața ei și mai ales din gândurile ei s-a dovedit mai dificil decât anticipase. Soluția era să găsească pe cineva cu care să se întâlnească, cineva care s-o facă să-l uite pe Jason. Și n-a trebuit să aștepte prea mult.

Hank Stetson a intrat în biroul ei în calitate de nou client. Era un texan veritabil, masiv și greoi dar simpatic, a cărui afacere cu petrol intrase în declin cu patru ani în urmă. Acum însă se relansa prin câteva contracte cu industria aerospațială.

Din prima clipă Hank a numit-o „micuța doamnă" și-i sorbea cu privirea fiecare cuvânt sau gest pe care-l făcea.

Curând a fost invitată să iasă împreună pentru prânz. Erau deja la desert și la cafele și Nickie râdea de

glumele lui când Jason a intrat în restaurant. S-a apropiat de masa lor zâmbitor, dar Nickie și-a dat seama că de fapt era furios.

– Bună, Nickie! Mi s-a spus de la birou că te pot găsi aici.

– Și de ce atâta grabă? Care e problema? a întrebat ea fâsticită.

– Nu vrei mai întâi să mi-l prezinți pe noul tău prieten? a continuat el calm.

Nickie a trecut în grabă peste momentul penibil al prezentărilor formale și a așteptat explicațiile lui Jason.

– Știi, Hank, Nickie este o contabilă minunată și de fapt de asta am năvălit așa. Calculatorul nostru a șters din greșeală câteva fișiere foarte importante și avem nevoie neapărat de ea. Nu-i așa că nu te vei supăra dacă te voi ruga s-o scuzi pe Nickie, care va pleca acum cu mine?

– Stai puțin, Jason! a încercat Nickie să intervină necrezând nimic din povestea lui gogonată.

– Nici o problemă! s-a grăbit Hank să încuviințeze cu naivitate înduioșătoare. Noi tocmai am terminat prânzul și dacă la firma dumneavoastră, domnule Stellar, este o urgență...

– Da, da! Este mare urgență!

Fierbând de mânie Nickie s-a lăsat totuși luată de braț și l-a însoțit pe Jason.

– Ce-a fost mascarada asta? a întrebat ea după ce s-a așezat în Mercedesul lui.

– Nu împart cu nimeni ce e al meu a răspuns el, trântind portiera și demarând în trombă.

– Cum îndrăznești să presupui că aș fi o posesie a ta?!

– De ce m-ai evitat, Nickie! a continuat el ignorând întrebarea ei.

– Am fost... ocupată.

– Ocupată cu el?

– E doar un client.

– Și eu am fost tot un client. Te culci cu el?

– Nu e treaba ta!

– La naiba, Nickie! Am fost un prost să cred c-am însemnat ceva unul pentru celălalt, așa că dacă...

Pneurile au scrâșnit suprasolicitate de viteza excesivă și în ultima fracțiune de secundă Jason a reușit să evite tamponarea cu o altă mașină.

– Nu!... a țipat Nickie îngrozită.

– Nu, ce?

– Nu, nu mă culc cu el!

Până în apartamentul lui, n-au mai spus nici un cuvânt. Nickie se simțea vinovată totuși și nu îndrăznea nici măcar să se uite spre el. Simțea că-l iubește dar îi era teamă de viitorul relației lor. Așezată într-un colț al canapelei tăcea și-și strângea neliniștită mâinile, Jason s-a apropiat și s-a așezat lângă ea.

– De ce ai fugit de mine? a întrebat el cu blândețe trăgând-o ușor la pieptul lui.

– Pentru că... te iubesc și... știu că nu vei fi al meu.

Lacrimile începuseră să-i umple ochii și-și încleștase dureros pumnii.

– Prostuțo! a alintat-o ei tandru.

A cuprins-o în brațe și a împins-o în jos pe canapea în timp ce-i săruta cu înfocare ochii, buzele, gâtul...

Au făcut dragoste cu disperare, până la epuizare, și au adormit unul în brațele celuilalt.

Când s-a trezit, peste câteva ore, Nickie l-a găsit pe Jason vorbind la telefon.

– Ora șapte...! Foarte bine, a răspuns el. Da, vom fi acolo!

Nickie l-a privit cu ochi somnoroși.

– Unde vom fi la ora șapte?

– La aeroport. Zburăm la Las Vegas să ne căsătorim... Dacă ești de acord!

Dacă era de acord? Nickie a început să țopăie de bucurie și într-o clipă s-a aruncat în brațele lui, mai să-l dărâme. Îl săruta fericită, apoi s-a oprit o clipă și i-a spus cochetând:

– Jason, să știi că nu trebuie să faci asta doar fiindcă ai fost primul...

– Draga mea, fac asta fiindcă te iubesc. Au început să râdă fericiți și să se învârtească prin cameră într-un vals amețitor.

LA ÎNCEPUT, căsătoria a fost ca un vis și tocmai de aceea Nickie se îngrijora să nu fi grăbit lucrurile prea tare. În acele prime luni își petreceau tot timpul împreună. Nickie renunțase temporar la postul de la Hawkins și Cunningham și se dedicase total afacerilor lui Jason.

Desigur, fiind împreună douăzeci și patru de ore pe zi, aveau dispute legate de o problemă sau alta, dar în final împăcarea era dulce; își ajungeau unul altuia.

Apoi, când Jason a decis să deschidă magazinele din Dallas și San Antonio simultan cu extinderea magazinelor din Houston, au început problemele. Nickie a obosit să fie mereu pe drumuri și în plus, cineva trebuia să se ocupe de afacerile de acasă. De asemenea a descoperit că-i plăcea să se implice și să se ocupe de partea interioară, din spatele scenei, și detesta să iasă la rampă.

La întâlnirile cu presa și cu reprezentanții producătorilor, ca și la prezentările publicitare, se eschiva și prefera să nu-l însoțească pe Jason. Toate aceste întâlniri se încheiau cu cocteiluri sau dineuri și Jason începuse să bea din ce în ce mai mult. Lumea în care

se învârtea, anturajul și companiile erau mai mult feminine. Femei manageri, producătoare, modele și cliente, în cea mai mare parte femei frumoase care ofereau destule motive de gelozie unei soții care rămânea acasă.

Într-o noapte, după moartea mătușii ei și moștenirea casei de pe plajă, Jason a venit acasă mirosind puternic a parfum și cu ruj de buze pe gulerul cămășii.

Nickie a simțit că ceva se frânge în sufletul ei. Fără un cuvânt a ieșit și conducând demențial s-a dus la casa de pe plajă. Nici n-a realizat că el o urmase, decât când s-a trezit cu el la ușă la câteva minute după ce ajunsese ea.

Era livid și abia putea să vorbească.

– Ce faci, ai înnebunit? Puteai să mori!

– Și ți-ar fi păsat?

– Ce întrebare! Cum să nu-mi pese?... Ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat? a pufnit Nickie fierbând de indignare. Pata de ruj de pe gulerul tău e un motiv suficient de divorț...

– Oh, Doamne! Asta era!?... Am avut o întâlnire cu Henry Lamont, un nou producător de confecții. Presupun că însoțitoarea lui a fost... puțin exuberantă.

– Termină cu minciunile!

– Nu mint deloc! Știi bine că sunt înconjurat de femei tot timpul. Sărutul acela a fost perfect inocent, îți jur... Uite, dacă vrei, poți s-o suni la hotel, o cheamă Sally Gideon.

– Lasă, lasă! Poate că acel sărut a fost inocent, dar altele...?

– Altele au fost doar ale noastre! Nickie se mai potolise și Jason s-a apropiat de ea și a cuprins-o în brațe. Îmi pare rău că te-am făcut geloasă, a șoptit el și a sărutat-o pe vârful nasului. Să știi că n-am nimic de ascuns. Oricând poți să vii cu mine, chiar aș fi încântat!

– Nu pot fi cu tine mereu.

– Desigur... dar cu atât mai mult ar trebui să ai încredere în mine.

– Voi avea încredere, Jason. De fapt... aș dori să fim mai mult împreună.

Jason a privit-o provocator printre gene și-a învăluit-o cu zâmbetul lui cuceritor.

– Acum suntem împreună, a murmurat el la urechea ei. Și cred că e cazul să-i dovedesc soțioarei mele geloase că ce-i al ei este intact...

S-au iubit cu pasiune, până la epuizare, și-n acea noapte, Nickie a rămas însărcinată.

***

JASON A FOST extrem de tulburat când medicul a confirmat sarcina. Era în preajma sărbătorilor de iarnă și a urmat cel mai fericit Crăciun posibil. Timp de o săptămână au fost ca la început, împreună clipă de clipă, discutând, râzând și făcând planuri și cumpărături pentru copil.

Apoi după Anul Nou, Jason s-a apucat din nou de afaceri, sporindu-și eforturile pentru a le pune la punct. Noile magazine nu mergeau atât de bine pe cât anticipase și era necesară tot mai mult supravegherea lui personală. Era plecat mereu și de câteva ori a venit acasă de la aeroport cu taxiul, aproape mort de beat. Nickie era alarmată dar spera ca lucrurile să se îndrepte când magazinele vor fi fost puse la punct.

Târziu, într-o noapte, s-a trezit cu Jason lângă ea. O strângea în brațe și încerca s-o sărute.

– Jason, nu! a protestat ea împingându-l. Ești beat!

– Te doresc, Nickie! a insistat el apucând-o de brațe cu brutalitate.

– Nu, Jason! Nu suport așa ceva!

S-a smucit și a reușit să se elibereze.

Surprins de refuzul ei hotărât, și prea amețit de băutură, Jason a renunțat să mai insiste, s-a întors pe-o parte și a adormit mormăind.

A doua zi, după ce el s-a trezit complet din mahmureală, Nickie i-a spus cu fermitate:

– Nu mai vreau să te atingi de mine până când se va naște copilul! Astă-noapte erai beat și puteai să-mi faci rău; și mie și lui...

– Te-am rănit? a întrebat el cu glas sugrumat. Părea afectat de spusele ei.

– Nu, dar puteai...

– Să-ți fie clar, a ripostat el cu asprime, că nu-ți voi face niciodată vreun rău nici ție nici copilului.

A ieșit apoi trântind ușa în urma lui.

***

DIN ACEA ZI a început să se înstrăineze. Jason nu s-a mai atins de ea iar Nickie era prea mândră ca să încerce o apropiere. De altfel nici nu prea avea când, căci el continua să bea și să lipsească de acasă, iar ea își reluase vechiul loc de muncă de la Hawkins și Cunningham, astfel că se vedea foarte rar cu Jason.

Era abia în luna a treia de sarcină când a pierdut copilul. Era la serviciu când s-a prăbușit brusc de durere. O colegă a dus-o imediat la spital și a anunțat-o pe mama și pe sora ei Meredith.

Jason a fost greu de găsit; era plecat undeva, la o întâlnire de afaceri.

A apărut și el într-un târziu, exact când Nickie era dusă la chirurgie.

– Nickie, îmi pare rău! Mergea alături de cărucior și o ținea de mână.

– Am pierdut copilul, a reușit ea să articuleze cu greu printre suspine.

– Știu, am aflat, draga mea... Vom avea altul... Te iubesc!

– Și eu te iubesc.

Atunci infirmiera s-a oprit să deschidă ușa sălii de operații și Jason s-a aplecat spre Nickie și a îmbrățișat-o. Brusc, ea și-a întors capul căci a simțit înbibat în toată ființa lui mirosul grețos al parfumului lui Tracy Wright. Tot ce simțea pentru el a murit în acel moment, împreună cu copilul pe care-l pierduse cu puțin timp în urmă.

N-au mai comunicat după aceea decât prin avocații lor.

***

O UȘOARĂ BĂTAIE în ușă o smulse pe Nickie din amintiri readucând-o în prezent. Își șterse în grabă lacrimile și așeză paharul cu coniac pe masă. Cu inima bătând nevalnic se grăbi să deschidă ușa. În prag stătea Jason.

Capitolul 4

NICKIE ÎL PRIVEA ca hipnotizată, cu respirația aproape blocată. Îl avea în fața ei, înalt și chipeș, la fel cum și-l amintea, la fel ca-n aceași scenă care se petrecuse parcă ieri. Cu greu își regăsi cumpătul.

– Ce faci aici?

– Am bănuit că ești aici. Pot să intru?

– Ar avea vreo importanță dacă aș spune nu?

– Ar avea.

Părea abătut și vulnerabil și Nickie simți că nu-i putea trânti ușa în nas așa cum ar fi meritat.

– Poftim, intră!

Jason se opri o clipă lângă ea, se aplecă puțin și o sărută pe obraz cu o atingere ușoară și scurtă din vârful buzelor. Înaintă apoi în cameră și se opri în fața căminului întinzându-și mâinile spre foc.

Nickie observă imediat că el mai purta verigheta și simți un nod în gât amintindu-și că a ei era acasă, într-o cutie cu alte bijuterii. Jason se întoarse spre ea și-i zâmbi nonșalant.

– Arăți foarte bine.

Cuvintele lui reaprinseră mânia în sufletul ei. Își îndreptă umerii și-și ridică fruntea.

– De ce ai venit, Jason?

– Nu-ți dai seama?

În tăcerea care urmă se auzi mugetul înfundat al valurilor și foșnetul focului în cămin. Într-adevăr, Nickie își dădea seama de ce venise și se temea că nu va avea destulă voință să i se opună. Luă paharul și sorbi o înghițitură de coniac.

– Vrei să bei ceva, Jason?

– Nu, mulțumesc... n-am mai băut nici o picătură din ziua aceea... Dar tu poți să bei, chiar cred că ai nevoie. Ești puțin palidă.

Prezența lui o tulbura peste măsură. Îl privea frecându-și mâinile deasupra focului și iar i se părea că nu există un alt bărbat atât de atrăgător.

Purta blugi și un pulover pe gât care-i scotea în evidență pieptul puternic. La tâmple îi apăruseră câteva fire argintii și cele două cute din jurul gurii i se adânciseră. Cele nouă luni de despărțire contaseră, se pare, și pentru el.

Cu un gest brusc Nickie își goli paharul și se așeză pe canapea.

– Te ascult! rosti ea cu glas ferm.

Jason se întoarse spre ea și o privi în ochi.

– Era timpul să ne întâlnim totuși. Am venit să clarific ceva.

– Așa?!

– Nu m-am culcat niciodată cu Tracy Wright.

– Cine să te creadă, Jason? Ai venit la spital duhnind de mirosul parfumului lui Tracy, pe când eu zăceam... după ce pierdusem copilul tău... iar în privința ta...

Se uita în jos spre mâinile care îi tremurau și se căznea să-și rețină lacrimile.

– Crede-mă, Nickie, n-am făcut-o. Și dacă ai citit vinovăție în ochii mei... ei bine, mă simțeam vinovat fiindcă am fost tentat s-o fac... În seara aceea am fost la o întâlnire de afaceri urmată, desigur, de o recepție. A fost și Tracy și alți câțiva din personalul de la Galleria. Spre sfârșit Tracy mi-a făcut avansuri și... Chiar atunci a sunat telefonul de la spital...

– Și dacă nu era acel telefon?

– Nu s-ar fi întâmplat nimic. Tocmai voiam să-ți spun că mă străduiam să scap de ea când a sunat telefonul.

Nickie râse neîncrezătoare. Se ridică în picioare și se opri în fața lui.

– Asta este deci explicația ta? Că rătăcirea ta n-a fost fizică ci doar mentală și emoțională? Dar asta confirmă exact îndoielile mele în privința ta.

– Tu despici firul în patru, dar de fapt nu te-am trădat. Înțelege că în perioada aceea beam, într-adevăr, prea mult. Și asta doar din cauza stresului pe care-l suportam, împins de ambiția mea nebunească... Din păcate nu mi-am dat seama că pe acest traseu vă pierdeam... și pe tine și pe copil... Făcu un pas spre ea și continuă cu glas rugător: Nickie, încearcă să ne mai dai o șansă.

Nickie clipi și-și șterse ochii umeziți de lacrimi.

– Nu pot, Jason... Nu mai am resurse să-mi frâng încă o dată inima.

– Nu se va mai întâmpla asta, te asigur. De când ne-am despărțit m-am gândit mult și m-am schimbat. Și în plus, acum nu mai sunt nevoit să călătoresc atâta.

– Aș vrea să te pot crede... Dar asta nu schimbă prea mult problema. Căsătoria noastră nu poate să meargă; suntem prea diferiți! Tu ai lumea ta strălucitoare în care trebuie să fii ambițios și energic, iar eu sunt o femeie prea comună pentru tine... Nu, nu mai pot risca!

Jason se apropie de ea și-i puse cu blândețe mâna pe umăr.

– Spune-mi te rog, de ce ai venit aici?

– Poftim?

Tresări, surprinsă de întrebare.

– Spui că suntem nepotriviți? Dar nu-i așa că ai venit adusă de amintire, de amintirea clipelor petrecute împreună pe această canapea?

Nickie oftă adânc și-și întoarse privirea. Nu putea nega spusele lui.

– Poate că așa este... recunoscu ea șoptind.

Jason se apropie de ea s-o sărute dar ea își întoarse capul și-l împinse punându-i mâinile pe piept

– Lasă-mi măcar amintirile... Vreau să rămân cu ceva frumos din căsnicia noastră.

Jason o privi dezamăgit, cu tristețe în ochi.

– Să înțeleg că totul s-a terminat?... Nu mai vrei să-mi oferi o șansă?...

Fără să scoată o vorbă, Nickie schiță un gest negativ cu capul.

– Bine... atunci... voi pleca.

Amărăciunea din glasul lui o făcu să-și întoarcă privirea spre flăcările din cămin, neputând să-l vadă îndreptându-se spre ușă. Apoi îi auzi din nou vocea chinuită.

– Ah... era să uit. Ți-am adus ceva.

Perplexă, Nickie se apropie de el. Jason scoase din buzunar un mic carnet de conturi cu coperți negre și i-l puse în mână.

– Ce-i asta? Bani?

– Când am aflat că ești însărcinată, am deschis un cont în care am inițiat un fond pentru copilul nostru... pentru când va fi la colegiu. Cred că... se cuvine să-ți rămână ție banii aceștia.

– De ce faci asta? Vrei să mă rănești?

– Nu, nu, nicidecum! Pur și simplu nu știam ce să fac cu carnetul și... n-am avut inimă să desființez contul.

Cu ochii în lacrimi, Nickie se uita la carnetul din mâinile ei, fără să fie capabilă să articuleze vreun cuvânt. Jason se aplecă și o sărută pe obraz.

– La revedere, Nickie.

Când auzi ușa închizându-se în urma lui, Nickie țâșni ca împinsă de un resort și se repezi după el.

– Jason, nu... Nu pleca așa!

În clipa următoare era în brațele lui sărutându-l pătimaș. Crescând în valuri, emoția îi cuprindea întreaga ființă în timp ce el îi răspundea la sărutări înfometat.

– Nickie, te iubesc! murmură Jason printre lacrimi și sărutări disperate. Nu se poate termina... mi-a fost atât de dor de tine...

– Și mie...

– Am fost atât de singur...

– Și eu...

Tremurau amândoi când Jason a ridicat-o în brațe și a dus-o spre canapea. Sărutându-se fără încetare și-au smuls hainele unui altuia și s-au aruncat cu patimă în vâltoarea care-i absorbea spre culmile de extaz ale pasiunii împărtășite...

Au rămas strâns lipiți mult timp, până când simțul realității se trezi din nou în mintea lui Nickie.

– Of, Doamne! Ce-am făcut, Jason? Nu trebuia...

– Taci! Nu spune nimic, îi porunci el cu blândețe, blocându-i cu brațul încercarea de a se ridica.

Începu s-o sărute și ea simți din nou că se pierdea. Îi era imposibil să se opună și cu aceeași sete neostoită, se aruncă în șuvoiul tumultuos al plăcerii în care-l regăsea pe el, iar și iar...

A DOUA ZI dimineața, pe la ora nouă, amândoi erau în bucătărie. Cu mișcări nesigure Nickie făcea cafeaua iar Jason, încă nebărbierit și numai în blugi strâmți, o privea cu gândul la noaptea trecută.

– Nu ți-e rece?

– Nu; chiar am nevoie să mă răcoresc...

Cu mâna tremurândă Nickie așeză cănile cu cafea pe masă. Senzația nopții de dragoste, era încă prezentă în sufletul și-n trupul ei, deși ar fi vrut să le uite cât mai repede.

– Hei, scumpo, zâmbește și tu puțin! Mi se pare că noaptea asta a schimbat întrucâtva lucrurile...

– Ți se pare... Poate pentru tine, nu și pentru mine.

– Glumești?!... Nu credeam că o femeie mă poate dori numai pentru sex, nu numai vouă, femeilor, vă displace să fiți folosite ca un simplu obiect.

Nickie nu-și putu reprima un zâmbet amuzat.

– Și de ce nu? Când ai un corp ca al tău...

– Vrei să spui că n-a fost decât o slăbiciune trecătoare, o greșeală de moment?

Nickie oftă și-și trecut degetele prin păr. Ar fi preferat să n-aibă această conversație tocmai acum.

– Jason... desigur, au rămas între noi niște sentimente și o... atracție fascinantă, dar... asta nu e destul pentru a clădi o căsnicie durabilă.

Nervos, Jason puse cana pe masă făcând să se verse câțiva stropi de cafea.

– Nickie, de ce nu vrei să ne mai acorzi o șansă? Înțelege că m-am schimbat!

– Văd că tu nu înțelegi cât de rănită am fost și cât de greu mi-am regăsit echilibrul... Pentru tine e totul simplu.

Jason își întinse mâna și o mângâie pe obraz.

– Ar fi într-adevăr simplu să ne împăcam și să te întorci la mine.

– Nu, nu pot.

– Gândește-te, draga mea, am putea avea un alt copil.

– Nu mai vreau un alt copil de la tine.

– Și dacă... după noaptea trecută, ești deja...

– O, nu!... Va să zică asta urmăreai?

– Îți jur că nu!

– Jason, de ce mă chinuiești?

– Cum, nu ți-e clar până acum? Vreau să te întorci înapoi la mine! Am nevoie de tine, nu pot trăi fără tine! Riscase, se apropiase de ea și, luând-o de braț, o trăsese spre el și o îmbrățișase, irezistibil. Poți să spui cu sinceritate că noaptea asta n-a însemnat pentru tine nimic?

Nickie își puse mâinile pe pieptul lui și oftă adânc.

– Nu pot hătărî nimic acum, sunt prea derutată.

– Spune-mi măcar că vrei să consideri posibil să ne acorzi o nouă șansă.

– Lasă-mi un timp, să mă gândesc...

– Bine, încuviință el radios, reînsuflețit de speranță. Și... anunță-mă dacă...

Nickie pufni și-și dădu ochii peste cap.

– Te voi anunța... dacă va fi cazul.

Jason încercă s-o sărute dar ea își întoarse fața și-și puse mâna pe buzele lui.

– Ți-am spus, Jason, că am nevoie de timp. Începând chiar de acum!

– Sigur, sigur!

O trase totuși, aproape brutal, spre el și-și lipi buzele de gura ei într-un sărut lung, arzător. Alergă apoi în dormitor și Nickie îl auzi fluierând ușor în timp ce se îmbrăca și-și aduna lucrurile. După plecarea lui, remase pe gânduri întrebându-se dacă nu cumva își pierduse mințile.

***

TIMP DE NOUĂ zile agonizante, Nickie așteptă să afle dacă era gravidă sau nu. Știa că după pierderea primului copil nu se putea pune problema unui avort și pe de altă parte n-ar fi lăsat-o inima să șteargă urmele nopții de dragoste nebună trăită cu Jason.

Se trezi în a zecea dimineață și descoperi cu ușurare că nu rămăsese însărcinată. Curând însă se întristă și începu să plângă. Cu toate că se îndoia că Jason se schimbase cu adevărat, nu mai era atât de fermă în hotărârea ei de a divorța, și un copil ar fi oferit un motiv în plus să se împace. Voia totuși să-i

acorde șansa pe care el o cerea cu atâta insistență. Îl sună și stabiliră să se întâlnească duminică după-amiază în parcul Memorial.

Era o zi luminoasă de noiembrie și Nickie ajunse puțin mai devreme. Apăru și Jason, fermecător, în blugi, jachetă de piele și ochelari de soare foarte moderni. Părea tensionat, nerăbdător să afle răspunsul ei. O luă de mână și porniră pe alee printre pinii care răspândeau miros de rășină.

– Nu sunt însărcinată, îi spuse ea după câțiva pași făcuți în tăcere.

Jason se opri și fără să fie dezamăgit, așa cum ea se aștepta, își scoase ochelarii, o privi în ochi și zâmbi.

– Cred că nu ne-am străduit destul, glumi el.

– Probabil!

– Dar sper că vom mai avea ocazia... Te-ai mai gândit la noi?

– Desigur.

– Și?

– Am hotărât să renunț la divorț... dacă vei accepta condițiile mele.

– Condiții?! Ce condiții?

– Vom trăi încă trei luni, până în primăvară, despărțiți, dar întâlnindu-ne de două sau trei ori pe săptămână. Și dacă vom considera că mariajul nostru

nu poate merge și tu nu te-ai schimbat cu adevărat, vei accepta să divorțăm în liniște, fără să mai ai nici o pretenție.

Jason, evaluă o clipă propunerea ei apoi ridică din umeri și încuviință.

– O.K! De acord!

– Vreau să-mi promiți, Jason.

– Foarte bine, promit.

– Ne vom vedea, așa cum am spus, dar asta nu înseamnă că vom trăi împreună.

– Cum așa? Nu se poate, protestă el zâmbind chinuit.

– Jason, nu forța lucrurile! Sunt atâtea altele de clarificat...

– Bine, te înțeleg, dar... vom mai vedea.

Jason zâmbi iar, parcă cu un gând ascuns, și-i mângâie obrazul cu vârful degetelor.

Capitolul 5

TRECUSERĂ CÂTEVA zile de la ultima lor întâlnire și Jason se gândea la felul în care evoluase relația cu Nickie după acea noapte în care ea se întorsese în brațele lui și-i oferise iar, după multă vreme, clipele sublime pe care nu le putea uita.

Ea încă nu avea încredere în el și-i înțelegea îndoielile. Era conștient că trebuia s-o recucerească și pentru asta poate că ar fi fost bine să se întoarcă și s-o abordeze ca la început, străduindu-se să nu mai greșească...

Se așeză la birou și formă numărul lui Nickie de la firma Hawkins și Cunningham.

– Bună dimineața, draga mea!

– Bună, Jason, răspunse ea cu reticență.

– Ești ocupată?

– Aștept un client care sosește în câteva momente.

– Ceva nu e în regulă? Te aud indispusă.

– Sunt surprinsă... Au trecut patru zile de când ne-am văzut și suni abia acum...

– A, sunt bucuros c-ai numărat zilele!

– Nu, dar... păreai mai aprins... În fine... de ce m-ai sunat?

– Am o propunere. Ce-ai zice să vii cu mine duminică la Galveston?

– Pentru ce?

– Am ochit un spațiu care se închiriază, nu departe de faleză. Mă gândesc să deschid un magazin acolo. Ce spui?

– Un al șaptelea magazin? Nu-ți ajung șase?

Jason chicoti.

– Știi filozofia mea în afaceri. Creștere sau stagnare! Eu prefer creșterea. Aș vrea să vii cu mine să vezi locul; știi că țin mult la părerile tale.

Nickie tăcu câteva clipe reflectând.

– Știi, Jason, n-aș vrea să mă implic din nou în treburile tale și în plus, am foarte mult de lucru acum, la sfârșit de an.

– Nickie, nu e ceva care să dureze mult. Mi-am amintit însă perioada aceea când călătoream împreună, când am deschis magazinele noi. Ce zile fericite!

Într-adevăr, își amintea și ea acele zile minunate în care erau tot timpul împreună. De dragul acelor zile se simți tentată să accepte.

– Bine, voi veni.

– Voi fi fericit să-ți achit un onorariu pentru consultație.

– Nu fi caraghios. Îți ofer sfaturile mele ca... prietenă.

– Hm, ca prietenă! Să mă mulțumesc cu atât deocamdată. Poate pe traseu vom schimba cuvântul prietenă în iubită.

– Asta doar dacă voi fi și eu de acord.

– Mă voi strădui să fii!

***

SE TREZI duminică palpitând de emoție și nerăbdare și se apucă cu atenție sporită să-și facă toaleta. În fața oglinzii, în timp ce se farda, își dădu seama că era agitată ca o școlăriță înaintea primei întâlniri. Mai adăugă câteva trăsături de ruj pe buze și analiză rezultatul final. Cu pielea strălucind de prospețime în urma dușului răcoros, cu părul și ochii negri și cu contribuția ajutătoare a fardului arăta bine, deși nu s-ar fi putut spune că era o frumusețe. Era conștientă de asta și se-ntreba a mia oară ce găsise Jason la ea.

Observă în caseta cu bijuterii verigheta și-și aminti că Jason o purta pe a lui cu tenacitate. Avu o strângere de inimă și se simți o clipă tentată să și-o pună, dar renunță și trânti capacul cutiei. N-o putea purta până nu era absolut sigură de normalizarea relației cu el.

Mai aruncă o dată ochii la oglinda din dormitor, să se asigure că făcuse tot ceea ce se putea, și-și puse câteva picături de parfum pe gât.

Înainte de ora stabilită îl auzi pe Jason sunând la ușă.

– Bună dimineața! Ești superbă!

– Mulțumesc, murmură ea încântată de aprecierea lui. Intră, te rog. Sunt gata într-o clipă.

Jason o cuprinse în brațe și închizând ochii inspiră adânc mireasma delicată a parfumului ei.

– Ți-l amintești, nu-i așa, șopti ea înfiorată de atingerea lui.

Cum să nu-și amintească? Era parfumul lui favorit și-n zilele acelea când se iubeau cu înfocare turnase un flacon întreg peste trupul ei gol...

– Îmi place și puloverul tău. Este moale și feminin... ca tine.

Privind-o admirativ, Jason îi mângâia cu mâinile lui fine brațele, umerii, sânii...

Telefonul sună brusc, împrăștiind fanteziile din mintea amândurora.

– Alo? răspunse Nickie precipitat.

– Bună, Nickie? Ce faci?

Era Jim Mc Murray, colegul ei de la firmă.

– Bună, Jim! Bine.

– Te invit să luăm prânzul împreună. Am vrut să-ți spun încă de ieri dar știi, am avut atâta treabă încât am omis.

– Îmi pare rău, Jim... Tocmai plecam. Am alt program...

Era stânjenită că era nevoită să vorbească de față cu Jason și încerca să încheie cât mai repede discuția.

– Am putea cina împreună, însistă Jim.

– Regret, nu pot... Vom vorbi la serviciu și vom stabili pentru altă dată, poate. La revedere!

Nickie oftă ușurată și observă privirea plină de reproș a lui Jason.

– Nu i-ai spus lui Jim că suntem din nou împreună?!

– N-am găsit încă momentul... de altfel nu suntem din nou împreună!

– O, chiar așa?... Ce se întâmplă?

Nickie își trecu nervoasă o mână prin păr. Nu era momentul să înceapă acum o discuție.

– Nu se întâmplă nimic... Plecăm?

– Desigur... putem pleca. Doar dragul de Jim ne-a reținut, adăugă el sarcastic.

Coborârâ și Jason își porni Mercedesul în viteză. Era iritat și nu încerca să ascundă acest lucru.

– ...Și, cum a trecut ultima săptămână? întrebă el crispat.

– Am fost foarte ocupată... aștept cu nerăbdare sărbătorile, căci vom avea o săptămână liberă.

– Grozav! Poate vei găsi timp și pentru mine.

Nickie întoarse capul fără să spună nimic și regretă că adusese vorba despre vacanță. Nu era sigură că va fi dispusă să împartă intimitatea și liniștea Crăciunului cu el.

Brusc, își aminti cum tatăl ei își abandonase familia chiar înainte de Crăciun, când ea avea doar paisprezece ani. Învățase atunci o lecție importantă și anume că bărbații chipeși, cu succes la femei, sunt deseori mincinoși și înșelători. Era oare în subconștient neîncrezătoare în Jason tocmai din cauza dezertării tatălui ei? Poate.

Lângă ea, Jason era atent la drum, dar nu putea uita telefonul lui Jim. În definitiv, Nickie era viața lui și gândul că ea flirta cu un alt bărbat era o adevărată tortură. Era conștient că ea nu se întorsese pe deplin la el și asta doar din cauza neîncrederii. Putea oare s-o recâștige? O dorea din tot sufletul și era hotărât să reușească.

Capitolul 6

SE APROPIAU de Galveston și intrară pe șoseaua care șerpuia pe marginea golfului cu apa albastră strălucind în razele soarelui. Traficul era puțin aglomerat în această perioadă a anului. Nickie coborî geamul lateral și inspiră adânc aerul proaspăt cu iz de alge și sare.

Jason coti spre dreapta și curând apărură primele case din orașul vechi. Treceau pe lângă esplanada cu palmieri grațioși iar de-o parte și de alta, pe lângă vile în stil victorian, conacuri somptuoase și câteva biserici de la începutul secolului.

Ajunseră în centru și Jason găsi un loc de parcare pe o străduță laterală. O luară apoi pe jos prin zona pietonală elegantă, cu lămpi pentru iluminat în stil vechi din fier forjat.

– Unde este clădirea pe care vrei s-o închiriezi? Sper că nu mergem prea mult.

– Nu! E aproape! Nu departe de hotelul Tremont. Dar aș propune să prânzim mai întâi, deși este încă devreme.

– Cum dorești. Mie îmi convine.

Intrară și se așezară la masă în luxosul restaurant Wentletrap. Când chelnerul veni să ia comanda pentru băuturi, Jason nu ceru nimic altceva decât apă minerală.

– Chiar ai renunțat la băutură, remarcă Nickie plăcut surprinsă.

– Am vorbit serios când ți-am spus că din acea seară nu m-am mai atins de nici o picătură.

– Și cum de te-ai decis atât de ferm?

– Mi-am dat seama că alcoolul e un dușman perfid al familiei și al meu personal, având în vedere antecedentele tatălui meu, care ne-a chinuit cu viciul lui.

– Ți-a fost greu?

– Destul de greu... Am fost și la câteva ședințe psihiatrice. Vezi tu, copilăria noastră, trecutul nostru similar ar trebui să ne facă să ne agățăm cu îndârjire de căsnicia noastră și s-o facem să meargă normal.

– Îți dau dreptate... Schimbarea majoră de care dai dovadă reflectă multă maturitate din partea ta și mă bucur pentru tine... și pentru noi.

Chelnerul le întrerupse conversația, aducând felurile comandate. În timp ce mâncau, Jason îi povesti despre schimbările pe care le făcuse la firmă. Angajase personal nou și unele însărcinări în care era angrenat personal le transferase subordonaților. Angajase și un expert contabil și, spre surprinderea ei, Nickie simți o undă de regret.

Terminară prânzul și porniră spre biroul firmei de proprietăți imobiliare pe care Jason o contactase în prealabil. Nickie nu schiță nici un gest de protest când el o luă de braț ca odinioară.

O pereche de tineri căsătoriți veseli trecu pe lângă ei împingând un cărucior cu un copil. Era o fetiță drăgălașă, cam de trei luni, cu o bonețică croșetată, roz, cu un puloveraș și botoșei asortați. Nickie o privi cu drag dar cu un zâmbet trist, apoi se uită la Jason care se încruntase și-și încordase mușchii maxilarului. Simți pe braț strânsoarea degetelor lui.

– Într-o zi vom avea și noi copilul nostru.

– Nu te grăbești cu astfel de speranțe?

– Nu sugeram să-l facem chiar în după-amiaza asta, încercă el să glumească.

Nickie întoarse capul ca să-și ascundă îmbujorarea.

– Știi, Nickie, continuă Jason, cred că perioada asta de așteptare pe care ai propus-o este binevenită pentru a ne examina gândurile, sistemul de valori și planurile de viitor.

– Da, așa este.

– De asemenea, cred c-ar trebui să discutăm ce n-a mers bine... Și-n privința asta pierderea copilului a avut un rol important.

Nickie se simți lezată. Se crispă și se opri întorcându-se spre el.

– Dar asta n-a fost vina sau greșeala mea!

– Nu m-ai înțeles! Nu asta voiam să spun. Am citit într-o revistă un articol scris de un psiholog. Spunea că pierderea unui copil de către un cuplu de tineri căsătoriți poate duce la distrugerea căsniciei lor. Și singurul remediu care o poate salva este ca tânăra soție să fie din nou însărcinată cât mai curând.

Vorbele lui răscoliră dorințe, nevoi și așteptări, fiziologice și emoționale, căci fără să vrea pusese degetul pe o rană dureroasă.

– Sunt de acord cu ceea ce spui dar dacă aș fi, să spunem, foarte curând însărcinată, n-ar rezolva problema noastră în întregime.

– Bărbații au tendința să vadă lucrurile mai simplist. Jason o luă de mână și continuară să meargă agale. Ai avut impresia că te-am învinovățit?

– Da... și m-a durut, căci m-am învinovățit prea mult singură. Mi-a fost destul.

– Te înțeleg, am trecut și eu prin asta. Nu trebuie să uităm nici o clipă că am suferit amândoi și asta ne leagă poate mai mult decât ne dăm seama.

Ajunseră la sediul agenției imobiliare. Agentul cu care Jason fixase întâlnirea era plecat la masă dar lăsase cheile unui asistent.

Imobilul liber era în apropiere. Era o clădire din piatră brună, cu două etaje, adecvată pentru un magazin elegant. La parter avea vitrine largi intercalate cu coloane legate între ele prin arcade, iar la primul etaj ferestrele arcuite ciudat îi dădeau o notă extravagantă.

Jason se munci puțin cu cheile dar în cele din urmă reuși să descuie ușa de la intrarea principală. Interiorul mirosea a mucegai și praf. Nickie remarcă imediat tavanele boltite susținute de coloane zvelte care permiteau amenajarea unor spații de expunere a mărfurilor într-un cadru șic, de stil retro.

Explorară pe îndelete toate cele trei niveluri și spațiul pentru birouri și pentru depozitare din dos. Jason avea în ochi strălucirea de surescitare pe care Nickie i-o văzuse de fiecare dată când punea la cale ceva și simțea perspectiva succesului. Se opriră și priviră încă o dată în jur în compartimentul cel mai spațios de la etajul întâi.

– Îmi place, se pronunță Nickie fără ezitare. Arhitectura de modă veche este fermecătoare și va fi un cadru foarte plăcut pentru clientela ta.

– De acord, îmi place și mie. Deja mi-am și imaginat că vom pune cosmeticele și accesoriile la parter. La etajul întâi vor fi confecțiile și la etajul doi lenjeria intimă.

– Este bună și amplasarea. Este o zonă cu trafic turistic intens, cu hotelul Tremont și cu celelalte magazine din apropiere. Va fi cu siguranță încă una din atracțiile fascinante ale firmei Stellar.

– Da, și aș vrea să ne apucăm imediat de treabă ca să deschidem de Sfântul Valentin.

– Dar asta este în februarie! Abia dacă mai sunt până atunci două luni. Nu crezi că este o bucată prea mare de mestecat?

Se întoarse spre ea radiind, cu zâmbetul lui strălucitor.

– Putem s-o facem împreună?

Nickie făcu ochii mari.

– S-o facem împreună?! Parcă tocmai spuneai că vrei doar s-auzi părerea mea.

Făcu un pas spre ea și o îmbrățișă strâns.

– Iubito, am nevoie de tine trup și suflet. Știi bine ce echipă redutabilă eram.

Nickie se eliberă din strânsoarea brațelor lui forțându-se să nu se lase cucerită de elanul lui molipsitor.

– Ești hotărât deci să cumperi?

– Da!

– Hai, fii sincer și recunoaște că erai hotărât deja, înainte de a veni aici, nu-i așa?

– Nu, nu! Aveam nevoie de părerea ta, crede-mă!

– O.K., te cred! acceptă Nickie resemnată.

Jason își aruncă privirea la ceas și o luă iar de braț.

– Ei bine, să mergem să vedem dacă persoana s-a întors.

Nickie se simțea derutată. Pe de-o parte, Jason demonstrase că se schimbase, că muncea mai puțin și că se lăsase de băutură. Pe de altă parte se lansa acum din nou într-o altă aventură de parcă ar fi uitat că tendința lui de a se implica în muncă până peste orice limite contribuise în mare parte la ruinarea propriei căsnicii.

În biroul agenției îi primi agentul imobiliar. Sheila Sampson era o femeie de treizeci și ceva de ani, frumoasă, cu un păr bogat, roșcat. Purta un costum de lână, mulat provocator pe corp, și răspândea mirosul unui parfum scump.

– Mă bucur să vă întâlnesc în sfârșit, domnule Stellar, îi întâmpină ea cu un zâmbet mieros. Ați venit cu secretara? adăugă ea aruncând o privire indiferentă spre Nickie.

– Soția! O corectă Jason sec.

Sheilla își ridică surprinsă sprâncenele dar continuă s-o ignore pe Nickie. Începu să prezinte cu efuziune calitățile clădirii și avantajele tranziției, neezitând să atingă ca din întâmplare brațul lui Jason. Nickie era sigură că oferea și altceva decât proprietățile imobiliare.

– Nu e nevoie să vă străduiți să ne convingeți, o întrerupse Jason spre satisfacția lui Nickie. Ne-am hotărât deja!

– Splendid! exclamă Sheila aplaudând teatral cu mâinile ei manichiurate. Trebuie să celebrăm! Vă invit... desigur, împreună cu soția, la un pahar.

Jason se eschivă stânjenit.

– Vă mulțumesc, dar știți... am dori să trecem la încheierea actelor.

Se apucară de redactarea contractului și stabiliră detaliile de efectuare a plății iar în final Sheila le recomandă cu grație câteva firme locale capabile să se ocupe de renovarea și amenajarea magazinului.

Ieșiră și Nickie simți că ajunsese la limita răbdării de a o suporta pe agresiva Sheila Sampson.

– Îmi pare rău, Nickie, îi spuse Jason în drum spre mașină.

– Așa e când toate femeile te găsesc irezistibil.

– Crede-mă că sunt nenumărate ocazii când e greu de suportat și asta a fost una din ele.

– În cazul de față... sunt tentată să te cred.

Se uitară unul la altul și izbucniră în râs. Nickie se opri din mers și deveni serioasă.

– Spune-mi, Jason de ce te-ai încurcat tu cu mine?

Se opri și el în fața ei și o privi printre gene zâmbind șmecherește.

– Fiindcă îmi placi așa cum ești... Fiindcă ești sexy!

– Golanule!

Îi puse o mână pe piept să-l împingă dar el se aplecă rapid spre ea s-o sărute pe vârful nasului.

***

DRUMUL DE ÎNTOARCERE îl parcurseră în tăcere. Curând erau deja în fața ușii apartamentului ei și Nickie simțea o undă de regret că întâlnirea cu Jason se sfârșea. Parcă citindu-i gândurile, el o luă de mână.

– Nu mă inviți înăuntru?

Urmă un moment de derută în care ea se forță să-și concentreze voința.

– Nu cred c-ar fi înțelept din partea mea. Cum ți-am spus, am și câteva dosare cu rapoarte financiare care mă așteaptă.

Lucirea senzuală din ochii lui se stinse. Îi ridică o șuviță rebelă de pe frunte și făcu un pas înapoi.

– Măcar spune-mi că ți-a făcut plăcere și că am progresat... măcar cu puțin.

– Mi-a făcut plăcere dar ar fi cam devreme să trag concluzii.

– Poate... te răzgândești totuși.

– Jason, nu pot! Nu încă! Ne-am simțit foarte bine împreună dar... nu forța lucrurile.

El îi luă cheile din mână și-i deschise ușa, apoi făcu o reverență.

– Prințesă...poftiți vă rog.

Nichie zâmbi amuzată.

– Îți mulțumesc... Rămâne să vorbim la telefon săptămâna viitoare.

O sărută pe obraz și se retrase fără să mai adauge vreun cuvânt. Nickie intră și se întinse pe pat. Simțea încă parfumul lui și căldura buzelor lui pe obraz. Ar fi fost frumos să fi putut rămâne împreună în continuare... Scuza cu dosarele fusese o exagerare. Se ridică oftând și-și porni televizorul.

Capitolul 7

ÎN PERIOADA URMĂTOARE Nickie și Jason s-au întâlnit frecvent. Se apropiau sărbătorile de iarnă și mai mulți prieteni și parteneri de afaceri i-au invitat la petreceri și recepții. Au fost și la un concert și desigur au făcut câteva călătorii la Galveston pentru lucrările la noul magazin.

Nickie se străduia să-l întâlnească în locuri și împrejurări cât mai publice și evita să rămână singură cu el căci Jason o dorea cât mai mult iar ea nu era încă dispusă să-i cedeze deși simțea că pur și simplu se îndrăgostea din nou de el. Voia însă să rămână cu mintea limpede și îndoielile ei că aceleași probleme ar fi putut apărea după o normalizare deplină a relației lor, nu se risipiseră. Ce-ar fi făcut atunci când el, obsedat de afacerile lui, s-ar fi distanțat iarăși de ea? Poate că acum era doar cuprins de euforia deschiderii

noului magazin și se folosea de ea ca și în cazurile trecute. Se temea că o dată deschis magazinul, își va pierde interesul pentru ea și o va părăsi pentru o altă femeie, mai tânără, așa cum făcuse și tatăl ei. Mai avea nevoie de timp că să-și risipească îndoielile și să-și recapete încrederea în el.

Jason o sună la birou și o invită să cineze împreună, dar Nickie se temea să petreacă seara singură cu el. Însă știind că are o întâlnire de afaceri aproape de birourile firmei lui, îi propuse să se vadă ca să ia prânzul împreună. Jason acceptă fără entuziasm propunerea ei, căci simțea distanța pe care Nickie se străduia s-o mențină.

Nickie se pregătea să plece când telefonul sună din nou. Recunoscu imediat vocea surorii sale mai mari, Meredith. Se simți vinovată că nu mai vorbise cu ea de multă vreme, deși aceasta era gravidă.

– Ce faci, surioară? Te simți bine?

– Desigur! Iartă-mă, eu ar fi trebuit să te sun. Ce face viitorul meu nepot?

– Dă semne de nerăbdare.

– Se apropie data, nu-i așa?

– Da, medicii spun că va veni în jur de 31 decembrie, iar Richard speră să aștepte până la 1 ianuarie ca să câștigăm premiul care se acordă primilor născuți din an.

Râseră amândouă înveselite.

– Cum merge divorțul cu Jason? continuă Meredith.

Nickie tăcu derutată. Unul din motivele pentru care ezitase s-o sune pe sora ei era tocmai faptul că aceasta considera divorțul o mare greșeală. Nu voise să mai audă încă o dată argumentele ei. Acum însă situația se schimbase în oarecare măsură.

– Divorțul... a fost amânat. Încercăm să ne împăcăm.

– Bravo! exclamă Meredith încântată.

– Nu te grăbi cu concluziile. E doar o încercare.

– Ce încercare? Te culci cu el sau nu? Ai fi o proastă să n-o faci cu un bărbat ca el.

– Vai, ești imposibilă! Așa vorbește o femeie însărcinată în luna a noua?

Râsul zglobiu al surorii sale îi arătă cât de eliberată de reticențe era Meredith.

– Știu că te-a rănit, dar oamenii se mai schimbă... Mai dă-i și tu o șansă!

– Parcă ai fi aliata lui. Nu cumva el te-a îndemnat să mă suni?

– Nu fi ridicolă! Nu l-am mai văzut și nici n-am mai vorbit cu el de când v-ați despărțit... De fapt te-am sunat în legătură cu Crăciunul. Mama și Steve ar vrea să știe dacă vei veni și tu să-l petrecem cu toată familia.

Nickie se simți vinovată. În ultimii ani Vivian și soțul ei organizau reuniunea festivă a familiei, la care participau toți cu bucurie.

– Sigur că voi veni. Cum să nu vin?

– Ai putea să-l aduci și pe Jason, îi sugeră Meredith.

Nickie pufni tracasată.

– Mere, e prea devreme să știu dacă lucrurile vor merge bine.

– Hai, lasă! Doar n-ai de gând să-l lași singur de Crăciun?

– Bine, mă voi gândi.

– Auzi, ce-ai spune să ne vedem să luăm prânzul împreună? Poate sâmbătă?

– De acord... Vorbim să stabilim unde ne vedem.

– O.K. Îi anunț pe mama și pe Steve că veți veni. Te sărut. Pa!

Nickie rămase ușor tulburată. Sarcina surorii sale îi amintea de pierderea suferită și dori din suflet să fie alături de ea în clipele dificile care urmau.

***

NICKIE PLECĂ la întâlnirea cu George Wilson și reuși să încheie un contract foarte avantajos cu firma

Wilson Engineering. George a fost impresionat de planul ei de eficientizare a procedurilor contabile și chiar i-a oferit un post permanent. Deși flatată, a refuzat, spre dezamăgirea lui.

Nickie părăsi exaltată biroul lui și plecă să-l întâlnească pe Jason. Îl zări așteptând-o la locul stabilit, în restaurantul cu autoservire de tip „Cafeteria".

– Cum a mers întâlnirea? o întâmpină el.

– Fantastic! Contractul cu o firmă prestigioasă ca Wilson Engineerig va fi foarte bine apreciat de șefii mei.

– Felicitări!

– Mulțumesc.

Își luară tăvile și începură să se servească cu legume marinate.

– S-a nimerit foarte bine că am avut întâlnirea atât de aproape de tine, nu-i așa?

– Aș fi preferat să mergem altundeva.

– Sunt foarte prinsă azi, așa că e perfect pentru mine.

Se așezară la o masă mică lângă un panou decorativ și îndată Nickie îl observă pe George Wilson care, cu tava plină, căuta o masă liberă.

– O, Nickie! Ce întâmplare! Nu mă așteptam să ne revedem atât de curând.

– Într-adevăr! George, fă cunoștință cu soțul meu, Jason Stellar! el este George Wilson.

Cei doi bărbați își dădură mâna și se salutară.

– Așadar dumneata ești norocosul domn Stellar. Mărturisesc c-am încercat s-o momesc pe Nickie... oferindu-i o slujbă, dar... m-a lăsat cu buzele umflate. Păcat, ar fi fost o comoară pentru firma noastră.

– Chiar așa?

Nickie se uită la tava lui George.

– Dacă vrei, te rog ia loc cu noi, îi propuse Nickie din politețe.

– Mulțumesc, dar... mă întâlnesc cu câțiva colegi care trebuie să apară. Vă doresc poftă bună, mai adăugă el și se retrase spre o masă liberă, mai mare, din celălalt colț al sălii.

Nickie gustă din plăcinta cu carne, evitând privirea mustrătoare cu care Jason o fixa.

– Văd c-ai avut un succes deosebit. Nici n-ai pomenit că ți-a făcut o ofertă... și cred că nu era numai de afaceri.

– Nu voiam să te supăr. De altfel l-am refuzat.

– Și atunci de ce mai era nevoie să-l inviți să se așeze cu noi? întrebă el iritat.

– Este un client important și s-a purtat prietenos. Am vrut să fiu și eu amabilă. Doar atât!

Pe lângă masa lor trecu un angajat al lui Jason, care se opri cu politețe exagerată încercând să se bage pe sub pielea patronului.

– Uf, vezi, de asta nu-mi place locul ăsta! exclamă Jason după plecarea lui.

– Lasă, nu e grav. Spune-mi mai bine cum merg lucrările la noul magazin.

– M-a sunat Phyllis ieri să-mi spună că a găsit culoarea de mochetă pe care ai ales-o tu.

– A, grozav! Mă bucur.

Era bucuroasă într-adevăr, mai ales că reușise să-l scoată din starea de indispoziție.

– Dacă ai terminat de mâncat să plecăm, propuse el parcă arătându-i că se înșeală.

– Da, putem pleca, acceptă ea ușor dezamăgită că întâlnirea lor se termina astfel.

– Poate vrei să urcăm la mine în birou... să mai stăm de vorbă.

– Da, desigur. Îmi pare rău că ești morocănos.

– Aș fi vrut să fiu singur cu soția mea, dar mi se pare că e cam greu.

– O luă de mână și o conduse spre birourile elegante ale firmei Stellar.

– Să vă fie de bine, domnule Stellar, îi întâmpină surâzătoare frumoasa blondă aflată la biroul secretarei.

Jason observă privirea întrebătoare cu care o fixa pe Nickie și se grăbi să clarifice situația.

– Nickie, fă te rog cunoștință cu noua mea secretară, Stephanie Burns. Stephanie? Ea este soția mea, Nickie Stellar.

– Soția?... repetă Staphanie surprinsă. Știam că... Scuzați-mă. Reafișă zâmbetul larg și strânse ușor mâna întinsă de Nickie. Sunt încântată să vă cunosc, doamnă Stellar.

– Spune-mi, te rog, Nickie!

– Cum a fost prânzul? îl întrebă ea pe Jason.

– Nemaipomenit! Jumătate din clienți erau cunoscuți și au trecut pe la masa noastră. Ai fi putut veni și tu să mănânci cu noi.

– Da... sigur, se bâlbâi ea roșindu-se derutată.

Netulburat, Jason o luă pe Nickie de braț și o trase spre biroul lui.

– Stephanie, vreau să discut ceva cu soția mea câteva minute. Ai grijă, te rog, să nu fim deranjați.

– Am înțeles, domnule Stellar.

Nickie se lăsă condusă dar avu timp să observe privirea suferindă pe care Stephanie o aruncase în urma lor. Jason închise ușa apoi își scoase haina și și-o atârnă în cuier.

– Văd că ți-ai schimbat secretara. Ce s-a întâmplat cu Anne?

– Urma să nască și a hotărât să-și întrerupă serviciul.

– Stephanie pare o înlocuitoare excelentă. E tot atât de arătoasă.

– Aspectul este foarte important în relația cu anumiți clienți pe care îi avem.

– Să nu spui că nu și pentru tine.

– Ce vrei să spui? De obicei nu comentai angajații mei.

– Așa e, dar... E îndrăgostită de tine.

– Cine, Stephanie? Glumești!

– Deloc. Se vede în ochii ei. Părea distrusă când a aflat cine sunt. Să nu-mi spui că tu n-ai observat?

– Nu, n-am observat. Mă preocupă altceva.

Jason își trecu mâna prin păr, apoi își slăbi nodul cravatei și descheie nasturele de la gulerul cămășii.

– De ce nu i-ai spus că am amânat divorțul?

– Pentru că viața mea personală nu e treaba ei.

Cu pași fermi Jason se duse la ușă și puse piedica. Se apropie apoi de ea, o luă de talie și o trase în jos spre fotoliul încăpător, unde o așeză în poala, lui.

– Ce faci, Jason? protestă ea surprinsă. Doar nu vrei să...

– Șșșt! Ușa e încuiată și Stephanie nu-mi va face legătura telefonică, așa că...

Orice alte proteste deveniră inutile căci buzele lui acaparatoare se lipiră de gura ei în timp ce-i descheia jacheta și bluza și-și strecura mâna mângâindu-i spatele și umerii.

Nickie se lăsă moale în brațele lui și-i răspunse sărutărilor. Se forță să se smulgă din amețeală, își întoarse capul și inspiră adânc, apoi îi puse degetele pe buzele întredeschise și privi în ochii lui languroși.

– Poznașule! Ești irezistibil... Așa faci și cu Stephanie?!

Jason se smuci încercând să-i prindă degetele cu dinți.

– Of, Nickie! Stephanie nu mă interesează. Eu pe tine te doresc.

Îi scoase ochelarii de pe nas, îi puse pe birou și începu s-o sărute din nou, gemând înfundat.

– Ce vrei, Jason? murmură ea tulburată de vigoarea îmbrățișării lui, de mirosul trupului și de buzele lui.

– Să te seduc!

– Aici... în fotoliu? chicoti ea.

– Nickie, nu mai pot... M-ai înnebunit de atâta timp chinuindu-mă numai cu strângeri de mână sau sărutări... Crezi că un bărbat normal rezistă numai cu astfel de aperitive?

– Nu, Jason, dar încă e prea devreme să...

Nu reuși să-și sfârșească gândul căci Jason începu să-i sărute sânii. O întoarse spre el ridicându-i genunchii și trăgându-i fusta în sus spre talie.

– Vezi ce bine ne potrivim și începem aici? gâfâi el. Una ca Stephanie nu s-ar potrivi nici aici și nici în viața mea.

Nickie se agățase cu brațele de gâtul lui și-și dăduse capul pe spate, îmbătată și prinsă tot mai adânc în vârtejul pasiunii...

Telefonul zbârnâi asurzitor făcându-i să tresară speriați. Jason trânti o înjurătură și smulse receptorul.

– Ce este? se răsti el... Bine, fă-mi legătura!

Nickie încercă să se dea jos din poala lui dar el o reținu. Auzi și ea vocea de la celălalt capăt al firului și înțelese că era bancherul.

– A, grozav! exclamă Jason. E o veste excelentă, Sam, îți mulțumesc!... Vorbim cât de curând posibil. La revedere! Așează telefonul în furcă și se uită triumfător spre Nickie. A fost aprobată finanțarea adițională. N-o pot certa pe Staphanie că ne-a deranjat; știa cât de importantă era vestea pentru mine... Apropo, unde am rămas? Îi făcu cu ochiul și încercă să tragă de marginea chilotului.

– Oprește-te, Jason! Te rog lasă-mă să mă ridic. Trebuie să plec.

– La dracu! De ce trebuia să sune tocmai acum? Hai se mergem undeva unde să avem liniște. Măcar în weekend.

– Jason, nu încă. Nu mă presa!

Nickie se ridicase, își trăgea fusta și-și încheia bluza cu mâna tremurândă. Își aranjă părul și-și netezi jacheta.

– Nickie, mai avem nevoie să discutăm.

– Așa e, dar o s-o facem altă dată. Acum chiar că e târziu. La ora două trebuie să fiu la birou.

– Dacă nu vrei să mergem împreună în weekend, promite-mi măcar că de Crăciun vom fi împreună.

Îl privi pe sub sprâncene ca și cum ar fi evaluat propunerea lui. Zâmbi și clătină aprobator din cap.

– Fie! Dacă vrei tu!

– Ura! chiui el bucuros ca un copil. Se repezi la ea și o sărută pe obraz.

Nickie își luă geanta și cu pași nesiguri ieși din birou, simțind și ea o undă de regret că telefonul sunase.

Capitolul 8

LENTILE DE CONTACT, Meredith? Cred că glumești...

– Ba deloc. Ăsta e cadoul meu de Crăciun pentru tine. Ți-am făcut o programare la oftalmolog, ca să poți să le ai pentru întâlnirea cu Jason și cu familia.

– Dar știi că am încercat să port lentile de contact când eram încă adolescentă și nu le-am suportat.

– De atunci s-au făcut progrese imense. Vreau să încerci lentile ca cele pe care le port eu și-ai să vezi că te obișnuiești cu ele foarte rapid. Nu se poate să-ți mai ascunzi ochii ăștia frumoși.

Nickie își umflă obrajii și pufni exasperată.

– Bine, bine, am să merg la oftalmolog deși ochelarii n-aveau ce să strice. Șii bine că din toată

familia doar tu ești cu adevărat frumoasă, fiindcă semeni cu tata. Mack și cu mine suntem mai... banali ca mama, așa că...

– Vai, dragă, de ce tot insiști că nu ești atrăgătoare? Altfel cum crezi că l-ai fi agățat pe Jason Stellar?

Nickie își ridică sprâcenele în timp ce-și amesteca cu linguriță ceaiul cu gheață. Erau așezate în braseria complexului comercial City Mall unde veniseră să-și facă cumpărăturile de sâmbătă. Era lume multă și larma vocilor se amesteca cu colindele care răsunau din difuzoare.

– Chiar că nu știu ce-a găsit Jason la mine, răspunse ea într-un târziu.

– Te-a vrut pentru tine însăți! Ar trebui să fii convinsă de asta, mai ales dacă accepți că nu ești o frumusețe răpitoare.

– În orice caz motivul major pentru care el mă vrea din nou în viața lui este că... ei bine, la pat ne potrivim foarte bine.

– Pentru bărbați contează mult asta, dar nu cred că e singurul motiv. Sexul este important dar nu e suficient pentru ca o căsnicie să meargă. Contează și încrederea.

– Of, aș vrea să... să pot avea încredere în el. Și... știi bine cum a venit atunci la spital.

– Draga mea, dacă un bărbat este chipeș din caleafară, nu înseamnă neapărat că este un Casanova.

– Și ce zici de tata?

– A, asta era! Te gândești mereu la el și faci comparația, dar nu e corect să-l blamezi pe Jason pentru ce a făcut tata... Apropo, să nu uit. Mama are de gând ca la întâlnirea familiei pe care o vom organiza în primăvară când va fi și botezul copilului, să-i invite și pe tata și pe actuala lui soție.

– Nu se poate! După iadul prin care a făcut-o să treacă întorcându-se și plecând apoi cu poama aceea?

– Ei, Sandra nu e o poamă, deși... ai dreptate că din cauza ei tata a părăsit-o pe mama. Dar cred că după atâta timp, mama consideră că e momentul să renunțe la ostilități. Oricum are și el dreptul să-și cunoască nepotul. Știi, viața e scurtă și... e mai bine să îngropăm securea războiului.

Meredith ridică din umeri și-și termină băutura răcoritoare.

– Da, cred că ai dreptate. Nickie oftă și reuși să zâmbească apoi continuă cu un ton vioi: Uite, am terminat și eu. Să mergem acum căci vreau să cumpăr câteva cadouri pentru viitorul meu nepot sau nepoată.

– Să ne grăbim atunci, aglomerația crește și n-aș vrea să prindem ora de vârf. Haide!

***

FIDELĂ PROMISIUNII făcute lui Meredith, Nickie se duse la oculist într-una din zilele următoare și-și luă lentilele de contact.

În câteva zile se obișnui cu ele. Ceea ce era mai greu, era să se uite în oglindă și să vadă o altă persoană, căreia îi lipsea aparența pronunțat intelectuală. Începuse să accepte și ea ce-i spusese Meredith și anume că era mai atrăgătoare decât credea, mai ales că surprinsese privirile mai multor bărbați care întorceau capul după ea.

Cu Jason nu s-a văzut înainte de ziua ajunului de Crăciun, stabilită de comun acord pentru întâlnire. Când Jason veni dimineața la nouă și jumătate o găsi gata, îmbrăcată în niște pantaloni albi de lână și cu un pulover roz, pufos, din mohair.

– Hei, arăți nemaipomenit! Ești numai bună de agățat în pomul de Crăciun!

Nickie îl privi și ea cu drag. Își dădea seama că îi lipsise și acum era încântată să-l revadă.

– Sunt gata, putem pleca.

– Ți-ai uitat ochelarii.

– Nu i-am uitat. I-am lăsat. Port lentile de contact pe care sora mea mi le-a făcut cadou de Crăciun.

– Aha! Grozav! Ce surpriză!

– Ce zici, cum arăt? Îți place?

– Mă tem că nu pot fi de acord. Arăți prea bine, încercă el să glumească.

– Eram sigură că preferi o soție comună, care să nu atragă privirile, nu-i așa?

Nickie își luă geanta și plecă.

În mașina lui Jason, în timp ce rulau cu prudență prin traficul supraaglomerat, îndreptându-se spre complexul Galleria unde voiau să facă ultimele cumpărături, Nickie reluă discuția.

– Și tata era așa...

– Cum adică?

– S-a însurat cu o fată comună pentru că nu suporta concurența altor bărbați, deși el se uita după alte femei.

– Îmi pare rău că gândești așa și observ că încă ești marcată de relația cu el.

– Da, relația mea cu el a fost încordată de când și-a părăsit familia...

– Ține cont că eu nu te-am părăsit niciodată... Tu m-ai părăsit pe mine.

Fără replică, cu ochii umbriți, Nickie tăcu. Jason avea dreptate și totuși o rănise adânc. Știa că se schimbase dar oare mai putea să aibă încredere în el?

Jason intră în parcarea complexului și după ce găsiră un loc liber coborâră din mașină.

Capitolul 9

ERA ORA zece când intrară în complex. Pe scara rulantă, ținându-se de mână, admirau nesfârșitele ghirlande de beculețe multicolore care coborau în cascade din tavan. La fiecare etaj erau brazi împodobiți, și-n fiecare magazin atârnau ghirlandele decorative. Răsunau colinde vesele și atmosfera sărbătorească încălzeau sufletul tuturor cumpărătorilor veniți să caute cadourile pentru cei dragi.

Se opriră mai întâi la magazinul lui Jason, căci el avea ceva de vorbit cu managerul Claude White. Nickie se amuză de manechinele transformate acum fantezist în Moși Crăciuni echipați cu mantale roșii, pantaloni bufanți negri și ochelari de soare. Se uită la cei doi bărbați prinși în discuție și înțelese că Jason

făcuse un efort dedicându-se ei într-o zi în care, cu siguranță, prezența lui ar fi fost necesară în atâtea locuri. Era un gest care trebuia apreciat.

Jason reveni alături de ea și împreună se opriră la raionul de tricotaje unde el cumpără o vestă de lână pentru menajera lui.

– Se pare că este vânzare foarte bună, remarcă Nickie văzând mulțimea clienților.

– Da, tocmai îmi spunea managerul că va fi luna cu cele mai mari încasări.

– Asta e bine, având în vedere cheltuielile care urmează cu magazinul din Galveston.

Trecură pe la alte raioane și magazine și cumpără cadouri pentru toată familia. Jason o ajută pe Nickie să aleagă o cutie cu specialități pentru Steve și o sticlă de whisky de calitate pentru Richard, soțul lui Meredith.

Se opriră și la magazinul de jucării căutând daruri pentru copiii lui Mack. Aici, un Moș Crăciun rotofei, cu barba mătăsoasă, lua pe genunchi câte un prichindel pentru a-i asculta doleanțele în timp ce un fotograf imortaliza momentul.

Jason admiră o clipa scena și o înghionti pe Nickie.

– Nu te duci și tu să-i spui ce-ți dorești?

Își trecu brațul pe după talia ei și-i făcu cu ochiul smecherește, apoi se aplecă la urechea ei. Ce-ți dorești, Nickie? șopti el tandru.

Ea își ridică ochii spre el dar întoarse repede capul, neîndrăznind să spună sau să arate ce și-ar fi dorit cel mai mult ca relația lor să meargă bine.

Își luară câte un sandviș și-n timp ce-l mâncau îi admirară pe cei câțiva patinatori care alunecau cu grație pe gheața patinoarului din zona de distracții din cadrul complexului.

Plecară spre apartamentul lui Jason unde el avea de gând să prepare cu mâna lui tradiționala cină de Crăciun.

Emoția o cuprinse pe Nickie când se văzu din nou în fosta sa locuință. Sufrageria era așa cum o știa, elegantă, cu un pronunțat aer masculin datorat canapelei și fotoliilor îmbrăcate în piele neagră. Bradul mic, pe care Jason îl împodobise deja, adăuga nota festivă. Cu un an în urmă fuseseră fericiți aici și Nickie realiză cât de mult îi lipseau acele vremuri. Jason observă starea ei melancolică. Se apropie de ea și-și puse brațele pe umerii ei.

– Îți amintești, Nickie?

– A trecut mult timp de când n-am mai fost aici.

Cu vârful degetului îi ridică bărbia și o sărută pe frunte.

– Prea mult. Ar fi timpul să te întorci... Ce zici, vii să-mi ții de urât în timp ce gătesc?

– Desigur.

În bucătărie, Jason își puse un șorț și se apucă să prepare umplutura pentru curcan. Ridicându-se pe

vârfuri, Nickie se uita peste umărul lui cum tăia mărunt țelina și ciupercile, la care adăugă apoi mirodeniile parfumate. Se uita la mâinile lui îndemânatice mișcându-se ritmic și precis pregătind tot ce era necesar și în cele din urmă punând tava la cuptor. Observă șuvița blondă care-i cădea pe frunte, brațele viguroase și coapsele arcuite și nu se putu stăpâni să nu se gândească la clipele fierbinți petrecute cu el, clipe care începeau să-i lipsească atât de mult.

– Deocamdată am terminat aici, spuse el vesel ștergându-și mâinile cu un prosop. Până când se coace curcanul să mergem să facem un foculeț în cămin și-apoi să ne uităm la televizor.

Curând flăcările începură să danseze în cămin cu lumina și căldura lor plăcută. Tolănită pe canapea, Nickie se uita la bărbatul atrăgător care insistase atât de mult să petreacă Crăciunul cu ea. Frumusețea lui fizică era tentantă. Ce rost avea să-l mai refuze? La ce bun să se mai agațe cu atâta tenacitate de îndoielile ei? La urma urmei, în ultimele săptămâni el arătase că voia să se schimbe și că era hotărât să facă relația lor viabilă. De ce să nu accepte bucuria sărbătorii și pur și simplu să creadă, așa cum făceau copiii pe care îi văzuse dimineața fotografiindu-se cu Moș Crăciun.

Jason se așeză lângă ea și o luă în brațe. Pe ecranul televizorului se derulau imaginile unui film celebru dar Nickie nu se putea concentra să le urmărească. Prezența lui Jason în acel loc în care petrecuseră atâtea clipe de neuitat era un afrodisiac puternic. Se agăță cu mâinile de gâtul lui și-l trase spre ea. Jason îi cuprinse fața cu palmele și-și lipi buzele de gura ei. Nickie nu-și înăbuși geamătul, pierdută în magia seducătoare a sărutului lui.

– Ești atât de frumoasă, șopti el mângâindu-i părul cu tandrețe.

– Nu, nu sunt...

– Ba da.

Îi scoase puloverul iar Nickie îi descheie nasturii cămășii.

– Tu ești frumos, murmură ea plimbându-și vârful degetelor pe pieptul lui musculos. Nu-mi puteam lua ochii de la tine, acolo-n bucătărie.

– Am observat...

Se lipi de ea în timp ce cu o mână îi desfăcea catarama pantalonilor.

Din bucătărie se auzi soneria cronometrului de la cuptor și amândoi izbucniră în râs.

– ... Salvată de clopoțel! glumi Nickie.

– Doar pe moment. Trebuie să stropesc curcanul cu untură, să-l întorc pe cealaltă parte, așa că revin într-o clipă.

În lipsa lui, Nickie își puse puloverul, își aranjă părul și se așeză în fotoliu. Jason apăru în pragul ușii, fără cămașă, cu părul ciufulit și catarama pantalonilor desfăcută, mai sexi decât oricând. Rămase o clipă pe loc apoi se repezi spre ea. Sprintenă, Nickie sări din fotoliu și alergă spre sufrageria în care masa festivă era deja aranjată. Încercă s-o ocolească dar, mai rapid, Jason o prinse în brațe și începu s-o sărute cu înfocarea unui adolescent. Nickie încerca să scape, chicotind și lovindu-l ușor cu pumnii în piept.

– Ce-mi faci? Fii cuminte! ... Mă perpelești și pe mine? Acuși va suna din nou cronometrul... trebuie să ai grijă de curcan. Mai ai puțină răbdare!

– Nu mai pot, Nickie! Dă-l încolo de curcan, să se prăjească până nu mai poate!

– Să nu ne pripim, Jason. Unde-i mândria ta de bucătar gurmand?

– ... și amant epicurean! adăugă el făcându-i cu ochiul. Ai dreptate, curcanul va fi gata imediat.

Întradevăr, în câteva minute erau așezați la masa festivă și la lumina intimă a lumânărilor mâncau faimosul curcan aruncându-și priviri drăgăstoase și zâmbindu-și cu subînțeles. Urmară cafelele și tortul de ananas și în final Jason aduse o cutie mică ambalată în staniol.

– Acesta este cadoul meu pentru tine, Nickie. La mulți ani! îi ură el cu tandrețe.

– Mulțumesc, murmură ea impresionată. Cadoul meu pentru tine este la mine acasă. Am să ți-l dau când vom ajunge acolo.

– De acord, dar acum deschide-l pe-al tău.

Nickie pipăi cutia încercând parcă să ghicească cu degetele conținutul ei. Despături ambalajul și deschise cutia mică de catifea.

– Vai, Jason! A costat o avere, exclamă ea scoțând brățara superbă de aur cu diamante strălucitoare. Nu trebuia să cheltuiești atât de mult.

– Scumpa mea, este ceea ce meriți! Luă brățara din mâna ei și i-o prinse la încheietură, apoi se aplecă și o sărută pe frunte. Acum, ce-ai zice să ieșim să ne plimbăm puțin, să simțim atmosfera sărbătorească a orașului?

– Da... dacă tu vrei, acceptă ea ușor dezamăgită de propunerea lui neașteptată.

– Du-te ia-ți haina, eu termin aici într-un minut.

Nickie ieși în hol. Sări speriată înapoi, gata să cadă când deschise ușa dulapului se pomeni cu un urs alb imens de pluș care se rostogolea spre ea.

– Ah! Jason, ajutor! țipă ea în timp ce se lupta cu ursul.

Îl auzi pe Jason râzând în spatele ei, mulțumit că surpriza îi reușise.

– M-am gândit să-ți fac un cadou mai... așa, ca pentru fetițe cuminți, și mi-am amintit că-ți plac animalele de pluș.

– Doamne, cum m-am speriat! Dar cum a apărut aici? Nu era când am venit.

– Bineînțeles că nu, chicoti el. L-am strecurat pe furiș când te-ai dus să te speli pe mâini.

Abia acum Nickie reuși să se uite mai bine la urs, la panglica roșie legată la gât, la pieptul bombat și la labele rotunjite.

– Aa... E foarte drăguț, dar e așa de mare. Ce-o să fac cu el?

– Vei dormi cu el, dacă eu tot n-am voie...

– Poate nu va mai fi așa... Nickie se lipi de Jason și el o îmbrățișă. E un Crăciun minunat! Sunt fericită că suntem împreună.

Jason îi mângâie obrajii și o privi în ochi.

– Nickie, vreau să te întreb ceva: Ce ți-ai dorit azi, când ne uitam la Moș Crăciun?

– Am să-ți spun... dar nu acum. Poate mai târziu, răspunse ea îmbujorându-se și coborându-și privirea.

Jason își puse mâinile pe umerii ei și întrebă foarte serios:

– Atunci spune-mi altceva. De ce crezi tu că m-am însurat cu tine?

Nickie Își mușcă buzele, nepregătită pentru o întrebare atât de directă.

– ... Încă nu sunt sigură, recunoscu ea cu onestitate.

– Dar am dedus din spusele tale că ai tu niște presupuneri în privința asta, presupuneri care nu-mi sunt

favorabile și mai ales nu sunt reale. Și de-asta, aș vrea să-ți spun, să te fac să înțelegi ce însemni tu pentru mine. Aș vrea să mă crezi că toată energia pe care sunt nevoit s-o consum cu afacerile mele are nevoie de un punct de sprijin și acest punct de sprijit tu ești. Ca eu să pot străluci, am nevoie de stabilitate, de o femeie ca tine. N-am nevoie de una ca Stephanie, care alături de mine m-ar face să mă risipesc. Tu ești stânca mea, Nickie, și nimic în viața mea nu poate merge bine fără tine.

Vorbea cu pasiune și Nickie, cu ochii mari, îi sorbea fiecare cuvânt.

– Of, Jason... oftă ea înfierbântată de vorbele lui. Te iubesc și te doresc atât de mult...

O luă de mână și apucând ursul sub braț o trase spre dormitor.

– N-ai să mă mai respingi?

– Nu, Jason!

– N-ai să mai pleci de la mine?

– Niciodată! Te doresc... Sunt a ta.

Nickie își simțea inima bătându-i nebunește în piept și dorința explodându-i ca un foc de artificii în tot trupul. Îi smulse cămașa rupând nasturii în timp ce el, cu mâinile nerăbdătoare, îi trăgea puloverul și pantalonii. O ridică și-și lipi gura înfometată de buzele, de pieptul și pântecele ei și strâns înlănțuiți se prăbușiră în vârtejul de flăcări al pasiunii...

Capitolul 10

ERA APROAPE de prânz în ziua de Crăciun când Nickie auzi ca prin vis telefonul sunând. Încercă să se ridice și-și dădu seama că era blocată de brațul și piciorul lui Jason. Telefonul suna în continuare, cu insistență. Nickie se eliberă cumva și se întoarse spre cealaltă parte a patului dar aici dădu peste grămada de pluș în formă de urs.. Își amiti cum spre miezul nopții Jason îl adusese în pat și propusese râzând să facă dragoste în trei. Telefonul sună iar și în fine Nickie ajunse la el și ridică receptorul.

– Alo?!

– Tu ești, Nickie? recunoscu ea glasul lui Meredith. Am tot sunat la tine și bănuind unde puteai fi, am încercat și aici. Ce naiba faceți? Suntem deja toți aici la mama, prânzul e aproape gata, și voi nicăieri!

Nickie se uită la ceas dezorientată.

– Doamne, scuză-ne, Meredith! Dormeam, nu ne-am dat seama că...

– Lasă, lasă, îmi imaginez eu ce-a fost acolo. Dar gata! Sculați-vă și veniți rapid încoace.

– Da... sigur, imediat. Cere-i scuze mamei din partea mea și... „La mulți ani!“

– La mulți ani, scumpo! Hai, grăbiți-vă!

Nickie puse receptorul la loc și întorcându-se întâlni privirea lui Jason. Se uita la ea printre gene, cu capul sprijinit de braț.

– Bună dimineața și „Crăciun fericit“!

O luă de mână, o trase spre el și o răsturnă pe pernă încercând s-o sărute și să-i mângâie sânii.

– Jason, Jason! Stai! Ai auzit, era sora mea. Toată familia s-a adunat deja! Trebuie să plec... Se opri rușinată dându-și seama că încă nu-i spusese nimic despre asta și nici nu-l invitase s-o însoțească.

Elanul lui Jason se stinse într-o clipă și cu tristețe în ochi, o ajută să se ridice.

– Ai să mă suni poate mai târziu, nu-i așa?

Nickie îi observase reacția și rămăsese pe gânduri. Nu-l putea abandona astfel, într-o zi ca asta, după tot ce se întâmplase.

– Jason, începu ea cu timiditate, ce-ai zice dacă... Jason, te rog să vii cu mine!

În ochii lui se aprinse o scânteie de bucurie și zâmbetul îi înflori pe buze.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură. Crăciunul este o sărbătoare a familiei și familia mea ar fi incompletă fără tine.

– Of, Nickie, draga mea! Scumpa mea!

Cu lacrimi în ochi o strânse la piept și-i sărută cu înfocare buzele.

– Să ne grăbim acum! Trebuie să trecem pe la mine să mă schimb... și să-ți dau cadoul meu.

***

NU DUPĂ MULT timp erau în mașina lui Jason, îndreptându-se spre locuința lui Vivian. Pe bancheta din spate erau îngrămădite cadourile pentru fiecare membru al familiei. La felicitările care erau atașate Nickie adăugase și numele lui Jason. Alături de pachete era jacheta de piele foarte modernă, pe care ea o cumpărase special pentru el știindu-i preferința pentru ținutele degajate, sportive.

Se uită la fața lui Jason proaspăt bărbierită și zâmbi când observă tăietura fină pe care și-o făcuse cu lama, desigur din cauza grabei. Din cauza grabei... Își aminti graba și nerăbdarea cu care se aruncase în vâltoarea patimii în noaptea trecută, fără nici o precauție, deși știa că se află în perioada fertilă. Oare își pierduse mințile? Ce se întâmplase cu hotărârea ei fermă de a

nu face dragoste cu el până când nu era sigură că redeveniseră un cuplu sigur, stabil? Se întâmplase ceva minunat, ceva ce ținea de magia Crăciunului. Se îndrăgostise din nou și toate considerentele raționale fuseseră spulberate de emoțiile puternice din seara trecută. Iar acum îl ducea pe Jason la reuniunea familiei, ca o recunoaștere oficială că se împăcaseră.

Se uită la verigheta pe care Jason i-o pusese pe deget și la brățara nouă cu diamante, ca la niște simboluri ale legăturii lor conjugale. Acum se părea că totul se rezolvase dar putea fi oare sigură că nu vor reapărea cele trei probleme care îi zdruncinaseră căsnicia: băutura, obsesia pentru muncă și atracția pentru femeile frumoase de care el era înconjurat?Trebuia să fie optimistă și să creadă în vorbele lui rostite solemn în acea noapte de sărbătoare.

***

ALĂTURI DE EA, Jason era și el îngândurat. Noaptea trecută fusese de paradis. Se simțise aproape de Nickie iar invitația ei de a o însoți la reuniunea familiei îl emoționase. Acum însă, la lumina zilei, temerile ei parcă reapăruseră.

De ce se îndoia oare de dragostea lor? De ce nu avea încredere în el?

Opri mașina la culoarea roșie a unui semafor și-n răgazul de câteva secunde o luă de mână și-i zâmbi uitându-se intens în ochii ei și implorând-o din privire să creadă în dragostea lor. Nickie îi strânse mâna și-i răspunse zâmbetului cald, înțelegând și mesajul privirii lui. Îl iubea din toată inima și era sigură de asta în ciuda oricăror gânduri perfide care i se mai strecurau prin minte.

După câteva minute ajungeau la locuința lui Vivian. Deși luminoasă, ziua era destul de rece din cauza vântului aspru care bătea îndoind azaleele înșirate pe lângă aleea de acces. Cu brațele încărcate de pachete, Nickie și Jason se grăbiră să ajungă în veranda casei construite în stil colonial. Jason trase de mânerul clopoțelului iar Nickie începu să chiuie de bucurie când prin ferestre zări imensul pom de Crăciun încărcat cu podoabe sclipitoare.

Ușa se deschise larg și în prag îi întâmpină Steve Miller, soțul lui Vivian, un zdrahon cu zâmbet larg și glas tunător.

— Nickie! strigă el îmbrățișându-și fiica vitregă. Și Jason! Ce bine-mi pare că vă văd din nou împreună! Haideți... veniți! Lăsați-mă să vă ajut!

Intrară în holul pardosit cu gresie și Nickie închise ochii. Inspiră adânc, savurând mirosul de brad amestecat cu mireasma fripturii de curcan și cu aroma de vanilie a prăjiturilor.

– Vivian! Hai să vezi cine a venit! Bubui glasul lui Steve care luase pachetele și le ducea să le pună sub brad.

Vivian apăru într-o clipă, îmbujorată de emoție. Era și ea mărunțică, o variantă încărunțită a fiicei sale.

– Ce surpriză minunată, să veniți din nou amândoi!

– La mulți ani și Crăciun fericit, mamă! îi ură Nickie îmbrățișând-o. Iartă-ne că am întârziat

– Crăciun fericit, spuse Jason sărutând-o pe obraji.

– Vai, nici nu pot să vă spun cât sunt de fericită că-n ziua asta superbă vă văd împreună! exclamă ea tulburată cuprinzându-i pe amândoi cu brațele în jurul taliei. Haideți, dați-mi hainele și mă duc să vă aduc ceva de băut.

Se auziră chicote și țepete vesele ale unor glasuri de copii.

– Mătușa Nickie! Mătușa Nickie!

În hol năvăliră, gata s-o răstoarne, gemenii Kavin și Devin, copiii lui Mack, fratele ei. La cei patru anișori ai lor erau adorabili, exaltați de atmosfera sărbătorească.

– A venit Moș Crăciun și ne-a adus un joc electronic! țipă Kevin cu glas zglobiu, uitându-se în sus cu ochișorii negri plini de uimire și emoție.

– Și navete spațiale! completă Devin cu același elan.

– Tu ce ne-ai adus, mătușă Nickie? întrebă Kevin plin de speranță.

Înainte de a apuca ea să răspundă, băieții îl zăriră pe Jason lângă brad și năvăliră spre el.

– Unchiule Jason! Unchiule Jason!

Încântat de bucuria lor, Jason îi săltă pe amândoi în brațe râzând și răspunzându-le la întrebări. Nickie rămase pe loc și admira cu drag scena. Lângă ea apăru Mack.

– Nickie dragă, mă bucur că ne revedem.

– Oh, Mack! Ce plăcere! A trecut cam mult timp de când nu ne-am întâlnit. Ce noutăți ai?

Mack, care ca și sora lui era scund și brunet, o îmbrățișă și o sărută pe obraji.

– Am vești bune. Am fost avansat manager la spitalul la care lucrez și avansarea a venit foarte bine acum, înainte de sărbători.

– Bravo, foarte bine! Cu atâtea guri de hrănit sunt sigură că ar fi venit bine oricând. Apropo, unde este nevastă-ta?

– Miriam o schimbă pe Jenny. Știi adăugă el pe un ton confidențial, cursul de făcut la oliță n-a dat încă rezultatele scontate. Chicoti și privind spre larma din camera alăturată îl zări pe Jason asaltat de băieți. A, ce văd? V-ați împăcat. Foarte bine, era și cazul!

– Da, încuviință Nickie, să zicem că ne-am împăcat. Cu oarecare efort, dar...

– Mă duc să-l salut. Hei, Jason! La mulți ani! Îmi face plăcere să te revăd.

Dinspre dormitor, atrasă de animație, apăru Meredith îmbrăcată într-o rochie verde largă. De când se văzuse cu Nickie în urmă cu câteva zile crescuse parcă, devenind imensă. Era, evident, în ultima fază a sarcinii.

– În sfârșit, iată-vă! Greu ați mai ajuns!

– Scuză-ne... Doamne Meredith, te simți bine? Arăți de parcă vei naște peste o clipă. Crezi că e bine să te agiți pe-aici cu noi? N-ar trebui să stai întinsă?

Meredith își aranjă pletele blonde și reuși să zâmbească.

– Draga mea, crede-mă în starea asta nici o poziție nu e confortabilă. O privi pe Nickie cu atenție și ridică sprâncenele. Ehe, îți stă foarte bine fără ochelari. Te-ai adaptat cu lentilele, nu-i așa c-am avut dreptate?

– Ai avut și-ți mulțumesc. Ai fost grozavă.

Li se alătură și Richard, soțul lui Meredith, care le cuprinse pe după umeri.

– Bună, Nickie! Ei, ce zici, reușește surioara ta să ia premiul pentru prima naștere a anului?

Nickie râse. Îi era simpatic Richard. Nu era prea chipeș dar era amabil și prietenos și Nickie știa că-și iubea soția și că de fapt, nu-l interesa decât sănătatea ei și a copilului.

Jason li se alătură și el. O sărută pe cumnată și strânse bărbătește mâna lui Richard.

– Mă bucur să vă văd, oameni buni. La mulți ani!

– Felicitări pentru împăcare. Presupun c-a fost înfierbântată de-ați dormit până așa târziu, comentă Meredith făcându-i cu ochiul. Stânjenită, Nickie se

înroși și-și ascunse ochii cu palma. Aha, frumoase pietricele, scumpo, continuă Meredith observând brățara. Și văd că ți-ai pus și verigheta. Așa da, înseamnă că treaba e serioasă de-a binelea!

Jason simți stânjeneala lui Nickie și încercă s-o salveze de sub tirul verbal.

– Hei, ce zici, cumnățico, nu ne faci la desert o naștere demonstrativă?! glumi el măsurând cu privirea talia ei mult îngroșată.

– Jason, fantezia ta bolnavă precis ar gusta așa ceva, îl înțepă Meredith spre amuzamentul soțului ei.

– Fantezie bolnavă? Nicidecum, replică Jason. Nu e nimic fantezist într-o naștere. Mai dați-ne răgaz, de cel mult un an, mie și lui Nickie, și vă vom dovedi! adăugă el luându-și drăgăstos soția de umeri.

Vioaie, Vivian apăru din sufragerie și le întrerupse sporovăiala.

– Masa este pregătită! Vă rog, poftiți cu toții!

***

SE ADUNARĂ și se așezară toți în jurul mesei lungi acoperită cu o față de masă imaculată. Sosi și Miriam, soția lui Mack, împreună cu fiica lor Jenny. Delicată și sfioasă, la cei doi ani pe care-i avea, micuța blondă își ascundea ochii albaștri după fusta mamei, nefiind obișnuită cu atâta lume în jurul ei.

Nickie și Jason se așezară unul lângă celălalt iar Steve și Vivian la cele două capete ale mesei. Înainte de a servi supa delicioasă de moluște care aburea în castronul de porțelan, Vivian se ridică în picioare.

– Acum că suntem toți aici, vreau să vă spun încă o dată că sunt extrem de fericită că voi doi, Nickie și Jason, v-ați împăcat și-ați renunțat la divorț.

Toți izbucniră în aplauze, chiar și micuța Jenny, și Nickie se simți emoționată de entuziasmul lor. Se uită spre Jason și el îi strânse discret mâna. Steve făcu semn cerând liniște, apoi se ridică și el în picioare pentru rugăciunea tradițională.

– Doamne, îți mulțumim că ne-ai dăruit harul tău aducând împreună întreaga familie în jurul acestei mese, în această frumoasă zi de sărbătoare.

***

DUPĂ MASĂ toți se adunară în camera de zi, lângă bradul împodobit, să-și primească darurile aduse de Moș Crăciun. Îi urmăreau cu duioșie pe cei trei prichindei care țopăiau fericiți și chiuiau în timp ce desfăceau pachetele. Văzându-i, Nickie simți în suflet un val de căldură și înțelese cât de mult își dorea să aibă și ea copilul ei. Jason se apropie de ea și o îmbrățișă pe după umeri, citindu-i gândurile din privire și împărtășind aceeași nostalgie.

Vivian aduse cafele și prăjituri și discutând și glumind au petrecut întreaga după-amiază cu sentimentul bucuriei că erau o familie unită și fericită.

Spre seară Nickie și Jason își luară rămas-bun și plecară cu regret spre casă.

– A fost o zi superbă, nu-i așa? remarcă Nickie în mașină după ce demaraseră.

– Da, într-adevăr! Mi-a făcut plăcere să revăd întreaga familie. Cel mai frumos a fost însă să asistăm, să participăm... să simțim și noi bucuria copiilor provocată de minunea Crăciunului. Știi... eu n-am avut de fapt niciodată o familie, continuă Jason cu tristețe. Vreau să spun, o familie ca a ta, numeroasă, cu frați și surori... Și mă gândesc că aș putea, că am putea s-o avem acum. Un cămin, o familie, copii... Își luă mâna dreaptă de pe volan și o mângâie pe Nickie pe genunchi.

– Jason, mi se pare sau vrei să mă seduci?

– Te iubesc, Nickie, și visul meu este să am un copil de la tine. Astăzi când lângă brad mă uitam la nepoata și la nepoții noștri, numai asta îmi doream. Tu nu?

Cu lacrima unei amintiri triste în colțul ochilor, Nickie încuviință, dând din cap.

– Ba da, Jason...

– Nickie, în noaptea trecută când am făcut dragoste nu ți-ai luat nici o precauție și sunt sigur că erai conștientă de asta. Am înțeles că ești și tu hotărâtă să

fim cu adevărat din împreună. Să rămânem împreună, să fim o familie adevărată. A fost darul cel mai frumos pe care-l puteam primi și pentru asta, îți mulțumesc.

– Și cine știe...? Poate c-a fost cu adevărat o noapte miraculoasă, în toate privințele...

***

ÎȘI PETRECURĂ ultimele zile din an tot timpul împreună, agățându-se de orice clipă în care puteau fi singuri, în intimitate. Jason a mai fost nevoit să treacă de câteva ori pe la firmă și în rest au mai ieșit doar ca să-și facă cumpărăturile pentru revelion.

Noaptea dintre ani au sărbătorit-o tot în intimitate, singuri, fără invitați.

În zorii primei zile a anului, când abia adormiseră, a sunat telefonul. Mahmură, Nickie reuși să mormăie un răspuns.

– La mulți ani! Mătușă Nickie, răsună vocea triumfătoare a lui Richard. Meredith a născut un băiat zdravăn de aproape patru kilograme.

– O, bravo! Felicitări, Richard! Spune-mi, cum se simte Meredith?

– Foarte bine. A născut fără probleme și acum dorește să te vadă.

– Mă bucur... Venim imediat, spuse Nickie înviorată de veștile bune cu care începea anul.

Jason se dezmeticise și el, înțelegând din conversație ce se întâmplase.

– Meredith a născut un băiat și sunt amândoi bine, îl lămuri ea încântată. Hai, îmbracă-te, să mergem la spital să-i vedem.

La spital, în rezerva în care era Meredith și Richard îi găsiră și pe Vivian cu Steve care ajunseseră, plini de mândrie, înaintea lor.

– Nickie, scumpa mea, o întâmpină Meredith radioasă, n-o să-ți vină să crezi. A fost prima naștere din an! Copilul meu și al lui Richard este primul născut al anului!

– Splendid! Sunt fericită pentru tine, mai ales că sunteți sănătoși! exclamă Nickie îmbrățișându-și sora.

Trecură alături într-o sală de așteptare și printr-un geam despărțitor care dădea în salonul noilor născuți îl văzură pe cel mai recent membru al familiei. Dădea din mânuțe viguros, se întindea și căsca. Nickie îl privea cu ochi măriți, plini de încântare.

– O, Jason! E atât de mic, de neajutorat... și de adorabil! Și uite ce păr negru are!

– Ce zici, n-ai vrea tu să încerci să reușești prima naștere a anului viitor? întrebă Jason râzând. Autosugestia are efect!

Nickie simți un nod în gât. Se lipi de el și-i strânse mâna cu putere.

Capitolul 11

CURÂND DUPĂ primele zile ale Anului Nou, când activitatea a reintrat pe făgașul normal, Nickie găsi din nou motive să-și reînvie bănuielile. Jason era ocupat până peste cap și ca rezultat devenise stresat și iritat. Deși era conștientă că solicitarea lui era consecința directă a problemelor legate de deschiderea magazinului din Galveston, nu putea uita că aceleași împrejurări contribuiseră la prima lor despărțire. Participa și ea, ajutând în timpul liber la selectarea și angajarea noului personal și la alcătuirea unor programări pentru aprovizionare. Asta ar fi putut-o face să înțeleagă și să accepte starea lui Jason, dacă n-ar fi intervenit și alte motive care să-i resuscite temerile.

Într-una din seri, spre mijlocul lui ianuarie, erau la apartamentul lui Jason. Nickie voia să pregătească cina și să-l ajute pe Jason să strângă podoabele bradului, și când simți că Jason era mai tensionat decât de obicei. Scăpă un glob care se făcu țăndări și iritat trânti o înjurătură, apoi se întinse pe canapea frecându-și tâmplele ca să se calmeze.

– Ce s-a întâmplat, dragul meu?

Nickie se așeză lângă el și-l mângâie pe frunte și Jason îi zâmbi recunoscător.

– Scuză-mă, te rog!... Sunt îngrijorat.

– Spune-mi, ce se întâmplă?

– Am intrat într-o încurcătură.

– O, e grav?

– Nu... nu știu!... Ții minte că aveam nevoie de o mărire a finanțării?

– Sigur! Și Sam Whittacker ți-a aprobat-o!

– Da, dar se pare că au fost niște erori de calcul.

– Cum așa?

Jason închise ochii și oftă abătut.

– Știi că plănuisem să obțin pentru deschiderea magazinului noua colecție de modele sport, lansată de Henry Lamont.

– Într-adevăr e excepțională. Am văzut câteva în reclamele pe care și le-a făcut în alte magazine și mi-au plăcut foarte mult. Ideea ta e grozavă.

– Da, dar... Lamont a fost de acord să-mi acorde exclusivitatea distribuirii în Huston dar, îți dai seama. asta costă.

– Și care e problema?

– Problema e că suma respectivă n-a fost inclusă când s-a calculat nivelul suplimentării împrumutului.

– Of, înțeleg! Dar cum a fost posibilă o astfel de greșeală?

– Nu-mi dau seama. Poate din vina secretarelor. Ed Simpson jură că n-a primit calculele pentru noua linie, deși eu sunt sigur că i le-am trimis.

– Și cât de grav este?

– Hm... O sumă formată din șase cifre. Dacă nu-l pot convinge pe Sam Whittacker să mai mărească împrumutul, voi fi nevoit să deschid magazinul pe jumătate gol...

Nickie se încruntă și își duse îngrijorată mâna la tâmplă.

– Te-ai aventurat puțin cam departe în afacerea asta, nu ți se pare?

– Ba da, mai ales că este o perioadă destul de strânsă din punct de vedere financiar.

– N-ai vrea să încerc să vorbesc și eu cu Sam? Aș putea afla de la alți beneficiari ai lui Lamont câteva

cifre reprezentând succesul noii linii și să i le prezint lui Sam. Poate l-aș putea convinge. Știi că sunt o negociatoare bună.

– Doamne, ar fi fantastic! Dar nu e prea mult să-ți cer asta?

– Nu, nu este, mai ales că bănuiesc în ce relații ești acum cu el... Și cine altcineva ar putea rezolva așa ceva?

Jason se înviorase și avea în ochi un licăr de speranță.

– Ești sigură că nu ți-e greu să faci asta?

– Nu, căci doresc și eu ca noul magazin să fie o reușită.

Jason o îmbrățișă și o sărută pe frunte.

– Îți mulțumesc, scumpa mea! Ești grozavă!

Cu elanul renăscut, se îndreptă spre brad să-și continue treaba începută. Nickie se apropie de cămin să ia de pe marginea lui teancul de scrisori și de felicitări de Crăciun primite de Jason. Voia să le pună undeva într-un sertar al biroului. Una dintre felicitări îi alunecă din mână și Nickie se aplecă s-o ridice. Felicitarea se deschise și ea văzu semnătura din josul celor câteva rânduri. Simți un fior rece și nu se putu abține să nu citească ultimul rând: „Mi-a făcut plăcere să ne revedem. Cu drag, Tracy". Rămase pe loc țeapănă, cu ochii privind în gol.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Jason.

Cu mâna tremurândă, Nickie îi întinse felicitarea. Jason păli și se forță să-și înghită nodul din gât.

– A, asta era? Doar atât? Doar atât?!!! Nu mă văd cu ea deloc! adăugă el uluit.

– Atunci cum naiba poți explica asta...?

Năucit și cu o expresie de vinovăție pe figură, Jason își trecu mâinile prin păr.

– Nickie... Nickie, stai o clipă! Mesajul se referă la faptul că am trecut unul pe lângă altul la o recepție... înainte de Crăciun.

– Ce recepție? Care recepție?

– La agenția la care lucrează Tracy.

– Nu mi-ai spus nimic despre asta! răbufni ea acuzator.

– Ai avut revizia aceea importantă chiar în după-masa aceea și am luat-o cu mine pe Stephanie... Nickie îți jur c-a fost o chestiune de afaceri. Nu pot să nu mențin relațiile cu Agenția Zacherry... Mă folosesc de ei.

– Te folosești și de Tracy?

– Nickie, nu e cinstit să exagerezi, bâigui el jalnic.

– Nu e cinstit? Găsesc un mesaj drăgăstos de la târfa aia și ție ți se pare că exagerez.

Enervat, Jason își ridică mâinile și începu să se plimbe prin cameră.

– Vezi, de-asta nu ți-am spus nimic. Eram sigur că vei reacționa așa! Se opri în fața ei, cu ochii scăpărând de mânie. Și dacă vrei să știi, Tracy a încercat să flirteze cu mine, ca și cu aproape toți bărbații de acolo... și am ignorat-o. Nu i-am dat nici o atenție!

– Atunci, de ce-ai păstrat felicitarea ei? țipă ea exasperată.

– N-am aruncat-o, sau n-am distrus-o, fiindcă mi-a fost indiferentă. Rămaseră pe loc țintuiți, privindu-se cu mânie câteva clipe și cântărind fiecare vorbele celuilalt, apoi Nickie se întoarse brusc, își luă poșeta și se îndreptă spre ușă.

– Plec acasă! îngămă ea abia deslușit, fără să se mai uite spre el.

Jason se repezi după ea și o apucă de braț.

– Nickie, nu! Te rog, nu! o imploră el cu disperare în glas. Întâlnirea cu Tracy n-a însemnat nimic... Nici nu cred că i-am spus mai mult de două vorbe. Poți s-o întrebi pe Stephanie... Îți spun adevărul, jur!

Nickie se oprise și îl privea palidă cu ochii înlăcrimați, luptându-se cu vălmășagul de sentimente contradictorii din suflet.

– Nici măcar n-ai amintit că ai fost la acea recepție sau că ai văzut-o. Cum să te cred?

– Știu... ai dreptate, am greșit și-mi pare rău. O trase spre el și-i luă fața în palme. Nickie, te rog, crede-mă! Tracy este un capitol definitiv încheiat. Niciodată n-am s-o mai folosesc la vreo prezentare măcar!

– Niciodată? repetă ea neîncrezătoare.

– Niciodată, îți promit!

Nickie oftă și se strădui să-l privească adânc în ochi.

– Atunci... nu știu...

– Draga mea, ai puțină încredere în mine. Fără asta nu se poate!

O trase și mai aproape de el și o sărută... Apoi luând-o cu brațul pe după umăr o conduse înapoi în sufragerie. Îi dădu o batistă și o ajută să-și șteargă rimelul întins de lacrimi pe obraz.

– Cu astea ce vrei să faci? arătă ea spre teancul de felicitări.

– Aruncă-le tu, te rog, la gunoi, o îndemnă el ridicând din umeri și răspunzându-i la zâmbet, bucuros că furtuna trecuse.

– Printre ele am observat și una de la mama ta...

– Ah, pe aceea nu!

O alese chiar el din teanc iar pe celelalte i le întinse cu un gest degajat. Nickie ieși în bucătărie și le puse în

coșul de gunoi. Ar fi vrut să scape și de îndoieli tot atât de ușor. Gândurile din ultimele săptămâni de dinainte de sărbători îi reveniseră în minte... Făcuse oare o greșeală teribilă acceptându-l din nou pe Jason în viața ei?

***

STÂND LA MASĂ în fața ei, Jason simțea și el că neîncrederea plutea din nou în aer, dar nu putea să schimbe situația. Realmente nu dăduse importanță întâlnirii cu Tracy și nici felicitării primite de la ea. O trecere cu vederea care putea să ruineze reconcilierea cu Nickie, reconciliere pe care o dorise din tot sufletul.

Capitolul 12

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ însorită de la sfârșitul lui ianuarie, Jason și Nickie se îndreptau spre noul magazin din Galveston. Nickie era obosită, la fel cum fusese în ultimele zile. Reușise să mențină cu Jason un raport fragil, din seara aceea în care găsise felicitarea lui Tracy.

Faptul că fuseseră foarte ocupați nu ajutase deloc lucrurile. Până la deschiderea magazinului nu mai erau decât două săptămâni și uneori amândoi se temeau că nu vor reuși. Finanțarea adițională pentru noua linie sport nu fusese aprobată încă, deși Nickie intervenise de mai multe ori. Toată agitația adăugată la sarcinile curente de serviciu o făcea să se simtă trasă și ruptă în o mie de direcții.

– Te simți bine? o întrebă Jason îngrijorat.

– Nu prea. Sunt obosită.

– Sper să nu iei și tu gripa asta care bântuie și care a făcut turul prin personalul magazinelor mele.

– Sper și eu... Nickie făcu o grimasă și ridică din umeri neputincioasă.

– Ai vreo veste de la Sam Whittacker?

– Nu, dar mi-a promis că se ia o hotărâre cât de curând... Mai vreau să-i duc câteva cifre privitoare la rentabilitatea investiției.

– Ești un înger! Îți țin pumnii!

– Lasă asta! Bine că cel puțin tu ai reușit să finalizezi cea mai mare parte din lucrările de instalare care au cam întârziat.

Jason făcu un semn de lehamite cu mâna.

– Da... Acum însă a apărut o altă belea, chiar la începutul săptămânii viitoare mă întâlnesc cu comisia locală pentru monumente istorice.

– Asta ce mai e?

– S-a găsit cineva care să ridice obiecții față de schimbările pe care le-am făcut la fațada originală.

– Că ai schimbat, adică, ușile și ferestrele acelea aproape putrezite?

– Ei bine, da!

– Doamne, ce nebunie!

– E doar o șicană peste care voi trece însă, căci am toate autorizațiile locale și în plus clădirea nu e înre-

gistrată ca monument istoric. Trebuie însă să vorbesc cu ei și să aplanez un conflict... Într-o comunitate mică, ca aceasta, relațiile publice au importanță sporită.

Nickie dădu aprobator din cap.

– Sunt sigură că te vei descurca, mai ales că ai înființat o mulțime de locuri de muncă. Și ideea de a folosi la parada de deschidere studente din oraș în loc de manechinele profesioniste se dovedește că a fost genială.

– Da, știam că e importantă implicarea comunității...

Se lăsă o tăcere confortabilă și Nickie închise ochii. Nici nu-și dădu seama că adormise decât când se trezi, mângâiată cu blândețe de Jason. Mașina era deja parcată nu departe de magazin.

– Poate ar fi bine să te duc să tragi un pui de somn la casa de pe plajă. Ce spui?

– Nu, nu. Mă simt bine! Vreau să văd ce progrese s-au făcut. Încercă inutil să-și înăbușe un căscat... Asta este doar fiindcă nu-mi dai ocazia să dorm destul, adăugă ea glumind.

– Scuză-mă, câteodată uit că nu oricine se descurcă cu cinci ore de somn ca mine. Se aplecă spre ea și o sărută în fugă. Îți promit, scumpo, că diseară te las să dormi de la ora opt, ca un bebeluș.

Râseră amândoi și coborâră din mașină. În adierea rece a vântului Nickie începu să tremure și Jason o cuprinse cu brațul. Se opriră o clipă să admire fațada proaspăt renovată pe care strălucea nouă firmă.

– Ei, ce zici?

– Arată grozav! exclamă ea cu vioiciune simulată.

În interior era mare agitație. Se lucra din plin la standuri de expunere, rafturi și vitrine. Se auzeau lovituri de ciocan și mirosea a vopsea și a talaș. De obicei, Nickie găsea agreabile astfel de mirosuri, dar azi simți un gol în stomac și un nod în gât. Încercă să-și abată atenția concentrându-se să observe progresele vizibile făcute de lucrători. Se apropie și studie cu atenție stativele metalice cu confecții acoperite cu pungi de plastic și cutiile mari pline cu diverse mărfuri: cosmetice, gablonzuri, accesorii. Erau toate stivuite, gata să fie despachetate când ultimele finisaje se vor fi terminat. Îl văzu pe Jason admirând întreaga scenă cu un zâmbet satisfăcut. Era în largul lui, plin de energie, în timp ce ea abia se ținea pe picioare.

– S-a avansat într-adevăr, foarte mult, comentă ea când ajunseră la al doilea nivel.

– Jason, Nickie, bună dimineața! îi întâmpină cu glas tonic Beatrice Langley ieșind din biroul din spate.

Beatrice fusese numită de Jason manager al noului magazin și acum supraveghea clipă de clipă lucrările.

– Bună, Beatrice! o salută Jason. Crezi că vom fi gata în două săptămâni?

– Ne străduim. Dacă primim până atunci și colecția Lamont...

– Știu, știu. Lucrăm la asta, o asigură el punându-și mâna pe umărul lui Nickie și privind-o admirativ.

– Prea bine! Nădăjduiesc să reușim... Veniți acum să vă arăt materialul publicitar care a sosit ieri de la tipografie.

O urmară pe Beatrice în magazia din spate. Aici majoritatea rafturilor erau goale și Nickie realiză cu strângere de inimă că într-adevăr n-aveau bani destui pentru întreaga cantitate de marfă necesară. Pe o masă lungă erau câteva teancuri de afișe și fluturași publicitari elegant tipăriți care anunțau: „Deschiderea Noii Atracții a Firmei Stellar din Galveston". Era menționat programul festivităților din ziua Sfântului Valentin, cu oferta de șampanie și de reducere cu zece procente la primele cumpărături.

– Tipografia a făcut o treabă bună! exclamă Jason mulțumit.

– Desigur... am și trimis deja ziarelor locale câte un exemplar pentru includerea în pagina publicitară a edițiilor de săptămâna viitoare și am angajat mai mulți tineri pentru distribuire prin oraș.

– Foarte bine! Să lași o parte pentru ziua deschiderii, căci fiind sărbătoare pe insulă vor fi mulți turiști.

– Tu ce zici, Nickie? întrebă Beatrice. Ești cam tăcută azi... Te simți bine?

– Mă tem că a luat și ea gripa asta care este la modă, răspunde Jason în locul ei.

– Chiar dacă e așa, încerc măcar să nu v-o dau și vouă, încercă ea să glumească.

În magazie năvăli o adolescentă cu păr roșu cârlionțat.

– Bună ziua tuturor!

– Bună ziua, Stacy, ce dorești?

– Doamnă Langley, secretara dumneavoastră, m-a sunat să mă anunțe că a sosit rochia pe care o voi purta la paradă, se explică tânăra cu însuflețire.

– Asta e... Uite-o aici, spuse Beatrice apropiindu-se de stativul pe care atârnau mai multe rochii.

Scoase punga de plastic protectoare și-i arătă lui Stacy rochia verde, elegantă, de seară.

– Aaa... E superbă! exlamă Stacy cu ochii mari sclipitori.

– Hai, du-te și probeaz-o, să vedem dacă e nevoie de modificări.

Stacy reveni peste câteva minute arătând gata pentru a urca pe estradă. Făcu câțiva pași spre ei și se roti încântată.

– Îmi vine perfect, doamnă Langley!

– Da... într-adevăr, foarte bine. Acum ai grijă să nu uiți de repetiția care va fi săptămâna viitoare, și reamintește-le și celorlalte fețe.

– Desigur, doamnă Langley. În clipa următoare se întoarse cu ochii rugători spre Jason. Domnule Stellar, îmi dați voie să iau rochia acasă, s-o arăt mamei și prietenelor mele?

– ... Dacă promiți c-o să ai grijă să nu pățească ceva, încuviință Jason după o scurtă ezitare.

– Sunteți nemaipomenit! Vă mulțumesc.

Stacy sări în sus de bucurie și ieși val-vârtej să se schimbe.

– E minunat să ai atâta energie, șopti Nickie privind cu invidie în urma ei.

– Vei avea și tu, draga mea, îndată ce te vei odihni puțin, o asigură Jason.

Beatrice își puse mâna pe fruntea lui Nickie și ridică nedumerită din umeri.

– N-ai temperatură, dar ești foarte palidă, draga mea, Jason, ai grijă de ea!

– Uite, plecăm acum și o bag în pat. O ajută pe Nickie să-și pună haina și porniră spre ieșire.

Afară în stradă aerul rece o pătrunse imediat și Nickie începu să tremure. Jason își scoase jacheta și i-o puse pe umeri.

– Jason... nu... nu trebuie.

– La naiba, Nickie, de ce nu mi-ai spus că te simți atât de rău?

Abia trăgându-și picioarele ajunse la mașină. Jason porni încălzirea la maximum și până să ajungă la casa de pe plajă, Nickie ațipi din nou.

Urcară cu greu scările și intrară în casă. Jason o ajută să se dezbrace și o acoperi cu pături apoi se duse la bucătărie. Reveni cu o supă instant fierbinte, dar Nickie refuză s-o mănânce. Își scoase blugii și se băgă și el sub pături, trăgând-o lângă el ca s-o încălzească. Îi mângâie obrazul și o sărută pe frunte.

– Dacă până mâine nu te simți mai bine, mergem la medic.

Nickie se cuibări lângă el și se relaxă, pătrunsă de căldura confortabilă. Închise ochii și se gândi că poate era o legătură între starea de slăbiciune și greața pe care o simțea și de care nu-i pomenise nimic lui Jason. Știa că ciclul îi întârziase mult și-și aminti că în zilele din preajma Crăciunului fuseseră exact în perioada cea mai fertilă. Era foarte posibil ca Jason să-i fi dăruit de Crăciun mult mai mult decât brățara cu diamante și ursul de pluș. Era oare adevărat?

Capitolul 13

BĂNUIALA EI se adeveri. Nici vorbă de gripă, era însărcinată. Simți o fericire imensă când medicul o anunță că va avea copilul pe care și-l dorea atât de mult.

– Sunteți sigur? insistă ea tulburată.

Doctorul Phillips dădu din cap.

– Vom aștepta, desigur, rezultatul analizei de laborator care să confirme, dar schimbările fizice pe care eu le observ sunt foarte clare. O privi cu atenție și continuă: Nickie, observ o reținere. Este ceva care te împiedică să te bucuri din plin de această sarcină?

– Da, răspunse ea precipitat. Mă tem că aș putea-o pierde din nou și asta nu cred că aș mai suporta.

Doctorul se sprijini de spătar și-și înlănțui degetele.

– Ți-am explicat de câteva ori că ceea ce s-a întâmplat a fost... să zicem un ghinion. Un anumit procentaj de sarcini sfârșesc cu un avort spontan, în cazul tău, din cauza unui embrion deficient, cum a confirmat examenul de laborator. Nu există nici un motiv să crezi că această sarcină va avea același curs.

– Dar aparent lucrurile merg mai prost. Data trecută n-am avut aceste stări de greață...

– Este exact invers. Prezența acestor stări nu este un semnal de alarmă; în cazul tău este mai degrabă un simptom pozitiv... că lucrurile merg normal.

– Înțeleg...

– Ce-mi poți spune despre soțul tău? întrebă doctorul Phillips. Ultima dată când ai fost la consultație spuneai că sunteți pe cale să divorțați... Se pare că v-ați împăcat, adăugă el după o scurtă pauză.

– Da, ne-am împăcat, dar... ca să fiu sinceră... nu sunt sigură că mariajul nostru este pregătit pentru acest test.

Doctorul Phillips se încruntă apoi continuă cu calm:

– Te-ai gândit oare că tocmai pierderea copilului a precipitat ruptura cu Jason?

– Da... chiar și el mi-a spus asta.

– Avea dreptate. Părerea mea este că nimic nu poate cimenta mai bine o căsnicie decât un copil. Și în cazul vostru va avea un efect pozitiv, sunt sigur!

Discutară în continuare și doctorul îi dădu sfaturi în legătură cu regimul alimentar și cu programul obligatoriu de somn.

Părăsi clinica și se îndreptă spre birourile lui Jason. Avea să-i spună o grămadă de noutăți. Sam Whittacker o sunase la birou chiar înainte de a pleca și o anunțase că s-a aprobat suplimentarea finanțării. Era o veste care-l va încânta pe Jason, care se hotărâse deja să vândă o parte din acțiunile proprii pentru a putea cumpăra colecția Lamont.

Dacă îi va spune și vestea minunată despre copil, va fi în al nouălea cer. Dar nu era oare mai bine să mai amâne puțin? Era sigură că Jason s-ar fi folosit de motivul sarcinii pentru a întări relația lor și ar fi insistat ca ea să se mute definitiv înapoi la el, pentru a fi o familie adevărată. Pe de altă parte, în ciuda tuturor asigurărilor doctorului Phillips, temerile nu i se spulberaseră definitiv. Și mai era încă ceva. Se simțea tulburată și stresată emoțional căci chiar duminică avea loc botezul copilului lui Meredith și, la întâlnirea familiei, Vivian îl invitase, așa cum știa încă de la Crăciun, pe tatăl ei care

urma să vină din California împreună cu actuala lui soție. Îi era aproape groază de această întâlnire și era sigură că Jason n-ar fi scăpat ocazia de a anunța tuturor și vestea sarcinii ei, iar asta i se părea insuportabil. De ce oare se adunaseră toate așa, deodată?

***

CÂND NICKIE intră în birou, rămase pe loc ușor șocată. Bosumflată și cu ochii înroșiți, Stephanie își aduna lucrurile și le punea într-o cutie.

– Stephanie, ce-ai pățit?

Stânjenită, fata evită privirea ei.

– O, bună ziua, doamnă Stellar. Să-i spun soțului dumneavoastră că sunteți aici?

– Da, sigur... Dar ce se întâmplă?

– Cum vedeți... plec.

– De ce?

– Cred că e mai bine să vă spună domnul Stellar.

Stephanie apăsă pe un buton și-l anunță pe Jason prin interfon, iar Nickie intră în biroul lui. Îl găsi stând în fața ferestrei și simți imediat că era tensionat.

– Jason?

Se întoarse pripit spre ea și zâmbi forțat.

– Bună, scumpa mea. Cum te simți?

– Foarte bine.

– Ai ceva noutăți pentru mine?

– Noutăți...

– Noutăți de la Sam Whittacker!

– A, da... M-a sunat să-mi spună că s-a aprobat suplimentarea.

– Extraordinar! Se repezi la ea și o sărută zgomotos. Eram sigur că vei reuși... Scumpo, ești fantastică!

Nickie așteptă să se potolească, apoi se așeză în fotoliu.

– Jason, ce e cu Stephanie?

– Ce să fie?... A demisionat.

– Cum așa?! De ce?

Jason se încruntă, își strânse buzele și-și trecu degetele prin păr.

– Am avut o... confruntare în dimineața asta.

Nickie simți că pălește și-și strânse pumnii.

– Ce fel de confruntare?

Jason începu să se plimbe agitat prin birou și evită s-o privească în ochi.

– Ei bine, trebuie să știi... Stephanie era îndrăgostită de mine de mai mult timp și a aflat de la colegi despre problemele noastre conjugale... Astăzi, m-a

întrebat deschis dacă ne-am împăcat și când i-am confirmat că suntem din nou și definitiv împreună... a demisionat pe loc.

– Dumnezeule!... De ce-ai lăsat-o să creadă că...

– Niciodată nu i-am făcut avansuri.

Nickie își mușcă buzele.

– Poate că nu, dar nici nu i-ai spus că ne-am împăcat.

– Ți-am mai explicat că problemele mele familiale nu le consider c-ar fi treaba ei, replică el cu încăpățânare.

– Și totuși, probabil că ai încurajat-o în vreun fel. De exemplu, ai luat-o cu tine la acea recepție dinainte de Crăciun.

– Dar asta făcea parte din atribuțiile ei.

– Nu știu ce să cred... Nu știu...

Nickie se ridică și se duse la fereastră. Simțea că o cuprinde panica. Era însărcinată și încurcăturile lui Jason cu femeile din jurul lui apăreau din nou la orizont. Se repeta oare istoria în același fel nefericit?

Jason se apropie în spatele ei și o îmbrățișă.

– Nickie, de ce n-ai încredere în mine? Te rog să fii sigură că ești singura femeie importantă pentru mine. Cu ochii înlăcrimați, Nickie nu putu să-i răspundă. Hai

să megem acum să luăm prânzul, continuă Jason, și diseară am să-ți dovedesc cât de mult însemni tu pentru mine.

Nickie se crispă la vorbele lui și se întoarse decisă spre el.

– Nici vorbă! Cred c-ar fi bine să nu fim împreună în următoarele câteva nopți.

– La naiba, Nickie, de ce lași prostia asta să se strecoare între noi? protestă el furios.

– Sunt obosită, Jason. Am nevoie de liniște.

– ... S-ar putea să ai dreptate. De altfel, de săptămâna trecută, de când am crezut că ai gripă, nu ți-ai revenit pe deplin... O.K. Dar sper să vii cu mine la Galveston în weekend, pentru ultimele pregătiri. Marți e deschiderea.

– Sigur, Jason. Știu că ai nevoie de mine. Dar și tu să nu uiți că duminică e botezul și întâlnirea plănuită de mama.

– Aha... asta era! exclamă Jason ducându-și un deget la tâmplă. Ești îngrijorată pentru cum va decurge revederea cu tatăl tău!

– Da, și asta... Bănuiesc că va fi îngrozitor.

– Vrei totuși să mergi?

– Bineînțeles, nu putem lipsi de la botez.

– Așa e. Ai dreptate... Acum să mergem. Avem doar de celebrat obținerea suplimentării.

O găsiră pe Stephanie aproape gata cu împachetatul. Se opriră în fața ei dar ea nu-și ridică privirea. Nickie simți compătimire față de ea, deși ar fi fost îndreptățită poate să fie mânioasă sau geloasă.

– Stephanie, aș vrea să te răzgândești... Ai fost o secretară competentă, o lăudă Jason încercând să pară cât mai degajat.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu pot.

– Atunci... îți doresc succes. Îți voi trimite cecul final și scrisoarea de recomandare.

– Vă mulțumesc.

Jason își luă soția de braț și ieșiră. Așteptând liftul, Nickie simți un gol în stomac, care sigur nu era din cauza foamei. În mod previzibil prânzul a fost un chin iar conversația lor, pe măsură.

Despre copil, Nickie n-a scos nici o vorbă.

Capitolul 14

SĂPTĂMÂNA A TRECUT fără să se mai întâlnească, așa cum au stabilit. Nickie l-a informat pe directorul ei că e însărcinată și el a fost imediat de acord să-i reducă programul. A găsit și cuvinte de laudă la adresa ei și i-a spus că locul în firmă îi era sigur și în viitor. Era liniștită să știe că se putea descurca, oricum ar fi evoluat relația cu Jason.

Se simți puțin vinovată că lui Jason nu-i spusese nimic, mai ales după discuția cu directorul, și se hotărî să-l anunțe imediat ce se vor întâlni, în weekend. Jason o sună joi seara și o informă că el trebuia să meargă de vineri la Galveston. Cum ea nu putea pleca atât de devreme, se înțeleseră ca ea să meargă singură sâmbătă dimineața și să se întâlnească la casa de pe plajă.

Când ajunse acolo, în jurul orei unu, Mercedesul lui Jason era deja parcat pe alee. Își ridică gulerul ca să se ferească de vântul aspru și urcă scările. Îndată ce intră, simți căldura plăcută răspândită de focul din cămin. Jason vorbea la telefon plimbându-se nervos prin cameră.

Imediat ce o zări fața i se lumină într-un zâmbet larg.

– Hei, Frank, tocmai a venit soția mea. Te sun eu mai târziu, da?

O îmbrățișă pe Nickie cu căldură și o sărută.

– Bună, Jason!

– Bine ai venit, draga mea!... Dă-mi haina. O ajută să se dezbrace, apoi o luă de mână și o conduse spre canapeaua de lângă foc. Cum te simți? Cum a fost drumul?

– Ca de obicei, m-am descurcat. Și tu...? Pari îngrijorat.

– Hm... Ca să fiu sincer am avut o zi cumplită. Am vorbit puțin mai devreme cu depozitul din Houston. Câteva din rochiile pentru paradă n-au ajuns încă; se pare că transportul s-a rătăcit.

– O, nu! Îmi pare rău, Jason... Nu știu, parcă e un lanț de ghinioane cu magazinul ăsta, nu ți se pare?

– Din păcate, așa e; dar m-am cam obișnuit cu genul ăsta de încurcături.

– Și cu toate astea pe cap, ai găsit timp și pentru mine, să vii să mă întâmpini.

Jason o privi drăgăstos și-și puse brațul pe umerii ei.

– N-aș fi ratat asta pentru nimic în lume, crede-mă... Mi-a fost dor de tine.

Deși era zâmbitor și vorbise calm, Nickie simți îngrijorarea lui.

– Și ce altceva mai merge rău?

– O... mai sunt câteva complicații de ultimă oră, răspunse el vag, evitându-i privirea. Mă voi descurca cumva; sunt sigur. Și tu ce-ai mai făcut?

Nickie își înăbuși un căscat, apoi se trase mai aproape de el și-și puse capul pe pieptul lui.

– Nimic deosebit, am fost și eu ocupată cu serviciul.

– Hai să ne băgăm în pat; văd că ți-ar prinde bine un pui de somn.

– Să ne băgăm în pat!?... Cam știu eu ce înseamnă asta la tine, râse ea amuzată. Dar parcă spuneai că ai niște complicații de rezolvat; nu ești ocupat?

– Pentru asta nu sunt niciodată ocupat.

– Șmecherule! Nu... nu acum. Scuză-mă, sunt indispusă.

– Nickie...

Înainte de a putea continua, sună telefonul și Jason ridică receptorul bombănind.

– Alo, da!... Acum?... Bine, vin imediat. Se întoarse spre ea cu o expresie întunecată. Uite că ai dreptate... Trebuie să plec la magazin.

– Vrei să vin și eu? Aș dori să văd cum arată, acum că e aproape gata.

Jason stătu o clipă pe gânduri apoi clătină din cap.

– Nu! Cred că ești prea obosită... Ar fi bine să te întinzi și mai târziu am să revin și să te duc să vezi totul.

– Bine, fie cum spui tu, acceptă ea ridicând din umeri.

***

DUPĂ PLECAREA lui, Nickie se dezbrăcă și se strecură în așternuturile proaspete. Îi părea rău că iarăși că nu-i spusese lui Jason vestea cea mare. Îl văzuse însă atât de tensionat și de preocupat cu problemele lui. Și nici nu-i venea s-o spună așa, ca pe un fapt divers... Se simțea și ea asaltată de grijile legate de deschiderea magazinului, dar mai ales de reuniunea de mâine la care urma să-l reîntâlnească după atâta timp pe tatăl ei.

Reuși în cele din urmă să aținească, dar numai după câteva minute telefonul sună nemilos.

– Alo? murmură ea morocănoasă.

– Doamnă Stellar? sunt Claude White, managerul de la Galleria; Jason este acolo?

– Nu, a plecat de mult la magazin. Doriți să vă dau numărul de acolo?

– Nu, mulțumesc, îl am. De fapt de o oră încerc să sun acolo dar linia e în permanență ocupată și din păcate eu nu mai pot sta aici ca să insist. N-ați putea dumneavoastră să-i transmiteți mesajul meu?

– Ba da, desigur!

– Spuneți-i, vă rog, că am reușit să depistez rochiile care s-au rătăcit. Transportul a ajuns din greșeală la depozitul din Houston și chiar acum eu plec și-l voi prelua. În câteva ore voi fi cu ele la Galveston.

– Bine că s-a rezolvat!... Îi transmit eu lui Jason; va fi încântat.

Nickie încercă și ea să sune la magazin dar linia era într-adevăr ocupată. Își dădu seama că era inutil să mai spere să adoarmă, așa că se hotărî să ducă personal mesajul.

Se îmbrăcă, își puse haina, își luă poșeta și ieși. Vântul se întețise și valurile se loveau cu furie de țărm.

Se urcă în grabă în mașină și în zece minute ajunse în oraș. Cu greu găsi un loc de parcare în apropierea magazinului. Ținându-și haina lipită de corp se luptă cu vântul năbădăios dar se opri totuși o clipă, să

admire o vitrină aranjată într-o fantezie nautică inspirată. Peste tot erau ghirlande, steguleţe multicolore şi afişe care anunţau deschiderea sărbătorească din ziua Sfântului Valentin. Difuzoarele şi ele instalate şi un rock vioi se lăsa întrerupt de anunţuri publicitare.

În magazin se făceau ultimele pregătiri. Se aranja marfa în vitrine şi în standurile de vânzare la cosmetice, bijuterii şi marochinărie, iar la nivelul al doilea colecţia Lamont atârna pe umeraşe agăţate de stativele metalice, sau aştepta să fie despachetată din ambalajele elegante. Era o atmosferă febrilă şi totul mirosea a nou.

Undeva în spate Nickie o zări pe Beatrice Langley vorbind concentrată la telefon. Nu era de mirare că linia fusese tot timpul ocupată. Nickie îi făcu semn cu mâna şi Beatrice îi răspunse. Se îndreptă apoi spre birouri unde spera să-l găsească pe Jason. De cum deschise uşa, îngheţă îngrozită, izbită de mirosul greţos pe care nu-l mai putea uita de când îl simţise îmbibat în cămaşa lui Jason în acea noapte de coşmar. Se opri derutată, sperând că se înşeală. Dar curând ochii îi confirmară informaţia olfactivă. În mijlocul încăperii stătea Jason înconjurat de trei manechine superbe, sumar îmbrăcate, iar una dintre ele era Tracy. Tracy în presoană, numai într-un bikini negru, etalându-şi superbele picioare.

Îngenuncheat în fața ei Jason scotea dintr-o cutie lungă o rochie neagră elegantă. Fără s-o observe pe Nickie, desfășură rochia în fața lui Tracy și ținând-o de bretele o lipi de umerii ei goi pentru a vedea dacă i se potrivea.

Nickie începu să tremure și simți un cuțit în inimă. Cum putea să facă asta după ce jurase că niciodată n-o va mai folosi pe Tracy?

Fiind cu fața spre intrare, Tracy o zări prima pe Nickie și-i aruncă un zâmbet insolent, triumfător. Jason urmări privirea ei și întoarse capul. Scăpă rochia din mână când o văzu pe Nickie și porni spre ea.

– Nickie...

Era însă prea târziu. Cu inima sfâșiată de durere și sufletul invadat de amintirea nopții în care și-a pierdut copilul. Nickie pornise în goană spre ieșirea magazinului. Se simțea o proastă care se lăsase încă o dată sedusă de magia vorbelor lui, în timp ce el nu se schimbase deloc. Acum îi era clar că mereu vor fi femei ca Tracy sau Stephanie care i se vor oferi, cu siguranță încurajate într-un fel sau altul chiar de el. Era un cerc vicios din care el nu va ieși niciodată și așa ceva ea nu putea suporta la nesfârșit. Trebuia să scape, să se protejeze în vreun fel, și asta fără să-și mai piardă copilul pe care și-l dorea.

Ajunsese în stradă și se repezi orbește să traverseze, când degetele de oțel o smuciră de braț în ultima clipă pentru a nu fi izbită de camionul care trecea în viteză.

– Ce faci? Vrei să te sinucizi? se răsti Jason cu glas strangulat.

– Lasă-mă... lasă-mă!

– Nici nu mă gândesc... De ce-ai fugit așa nebunește...?

Lacrimile îi invadară ochii și vorbele îi țâșniră într-un torent mânios:

– La dracu! Mai și întrebi de ce? Pentru că ești un mincinos ordinar! Un ticălos lângă care nu voi fi niciodată fericită...

– Nickie, nu-i adevărat, nu-i cinstit să...

– Adevăr? Cinste? pufni ea dezgustată. Cum poți tu vorbi de adevăr și de cinste când cuvintele tale n-au nici o valoare? Mai bine întoarce-te și continuă s-o îmbraci și s-o dezbraci pe Tracy și pe cine mai vrei!

– Nickie, te rog liniștește-te și hai să ne întoarcem, să-ți explic.

– Nu e nevoie... Lasă-mă să plec!

Se smuci dar Jason o ținu cu putere de umeri.

– Dacă nu vrei să vii, am să-ți explic chiar aici. Știi bine că aceste ultimele pregătiri au fost un calvar. În afară de transportul cu rochii rătăcit, azi-dimineață am fost anunțat că trei dintre fetele alese pentru

paradă s-au îmbolnăvit de gripă. Ce era să fac? Am fost nevoit să apelez iar la agenția din Houston... și acum încercam cu disperare să repartizez piesele pentru fiecare dintre fete.

– De ce-ai acceptat-o pe Tracy? țipă ea nepotolită. Mi-ai promis că n-o vei mai folosi.

– Așa e, recunoscu el jalnic. Dar n-am avut de ales... Numai ele erau disponibile.

– Și de ce nu mi-ai spus și mie? întrebă ea printre suspine.

– Pentru că știam că-ți voi trezi acele amintiri neplăcute... Te rog, crede-mă! Nu mă judeca cu atâta asprime... Am nevoie de tine.

– Ai nevoie de mine? repetă ea cu amărăciune. Poate ai nevoie de mine pentru ambiția ta de a mai avea un magazin, de a reuși încă într-o afacere. Însă, cu adevărat, n-ai nevoie de mine, sfârși ea cu resemnare dureroasă.

– Nickie, cum poți spune asta?

– Pot, pentru că așa e. Și orice ai zice, m-ai mințit; nu mai pot avea încredere în tine.

– Și nu-ți mai pasă că te iubesc? articulă el cu disperare.

Nickie nu-i mai răspunse. Se întoarse și alergă spre mașină.

Capitolul 15

JASON INTRĂ în barul hotelului din apropiere. Trecuse abia o oră de la discuția cu Nickie și încă era tulburat. Era singurul client dar solitudinea era binevenită. Se așeză la o masă și-și sprijini capul în palme.

Făcuse o mare greșeală să nu-i spună lui Nickie că fusese nevoit să apeleze la Tracy și la celelalte două manechine. Care ar fi fost reacția ei dacă ar fi făcut-o?

Simțise că în ultimele săptămâni se îndepărtase unul de celălalt, în special din cauza acelei felicitări. Urmase apoi episodul cu Stephanie când el fusese cumva obligat să-i spună că ea era îndrăgostită de el.

Dacă în acest context, în care suspiciunile lui Nickie erau din nou trezite, i-ar fi spus că urma să colaboreze din nou cu Tracy, cu siguranță că ar fi scandalizat-o.

– Cu ce să vă servesc, domnule?

Jason își ridică privirea la chelnerița blondă care aștepta zâmbitoare comanda. Dacă Nickie l-ar fi văzut, ar fi fost precis geloasă numai pentru că o femeie nostimă îi zâmbea astfel.

Se simți tentat să-și comande un whisky mare care să-i îndulcească amarul. Ezită câteva clipe chinuitoare dar reuși să se stăpânească. Nu trebuia să lase ca frustrarea pe care o simțea în legătură cu căsnicia să-i submineze o decizie personală foarte importantă.

– Domnule?

– Adu-mi, te rog, o apă minerală Perier, comandă el, răspunzând cu un zâmbet larg chelneriței.

Oftă după plecarea ei și se întoarse la gândurile lui. Cum putea oare să schimbe impresia negativă pe care i-o făcuse lui Nickie? În acea clipă, n-avea nici o idee.

***

ÎN APARTAMENTUL ei din Houston, Nickie se chinuia și ea, răvășită de gânduri negre. În fața ochilor îi revenea mereu scena din magazin cu Jason și Tracy.

Dorise cu ardoare să creadă în el, iar acum totul se năruise. Jason își încălcase promisiunea și distrusese astfel încrederea ei încă fragilă.

Telefonul îi întrerupse gândurile.

– Alo?!

– Doamna Stellar?

– Da.

– Sunt Stephanie Burns, fosta secretară a soțului dumneavoastră... Vă sun ca să mă scuz pentru situația penibilă în care m-am pus și poate... pentru neînțelegerea pe care am provocat-o...

– Nu trebuie să te scuzi, o încurajă Nickie cu politețe binevoitoare.

– Ba da! Țin să vă asigur că între mine și soțul dumneavoastră nu a fost nimic. Vreau să spun că niciodată nu m-a încurajat în vreun fel. Totul a fost doar din cauza slabiciunii mele...

– Înțeleg, murmură Nickie sceptică.

– Știți desigur că domnul Stellar este genul de bărbat care fascinează femeile fără să facă nimic, continuă Stephanie.

– Da... așa e.

– Vreau să spun că am asistat ca secretară a lui la multe faze în care diverse femei cu care intra în relații normale de colaborare se zăpăceau în fața lui și une-

ori deveneau chiar caraghioase, continuă Stephanie volubilă, încurajată de tonul înțelegător al lui Nickie. Cea mai recentă scenă de genul ăsta a fost la o recepție din preajma Crăciunului când un manechin, Tracy Wright, l-a asaltat pur și simplu iar el nu mai știa ce să facă să scape de ea...

– Spune-mi, te rog, Jason te-a pus să dai acest telefon? o întrerupse Nickie devenită dintr-o dată suspicioasă.

– O, nu! Vă asigur că nu. Nici n-am mai vorbit cu el de când am demisionat.

Nickie tăcu câteva secunde lungi reflectând, apoi îndrăzni să întrebe:

– Și crezi că n-a încurajat-o nici pe această Tracy?

– Sunt sigură că nu. Chiar cred că avea o aversiune față de ea, căci mi-a atras atenția și a insistat să n-o mai accept pentru nici un fel de colaborare.

– ...Da, bine...

– Încă o dată, doamnă Stellar, vă rog să mă scuzați dacă v-am cauzat neplăceri și... încă ceva... Să știți că domnul Stellar ține foarte mult la dumneavoastră. Am aflat că abia v-ați împăcat și cred că ați făcut bine că i-ați dat această șansă căci vă iubește cu adevărat. Ar fi fost păcat să vă despărțiți!... Vă doresc să aveți noroc împreună!

– Bine, Stephanie. Îți doresc și eu mult noroc și... îți mulțumesc pentru telefon.

Nickie închise telefonul și rămase cu gândul la conversația tocmai terminată.

***

A DOUA ZI de dimineață, Nickie se trezi deprimată. Înainte de-a adormi răsucise lucrurile pe toate părțile și încercase să le vadă și din punctul de vedere al lui Jason. Ajunsese în cele din urmă la concluzia că reacționase excesiv și se simțea stânjenită, chiar vinovată. Iar acum, îi era dor de el.

Se îmbrăcă întrebându-se dacă Jason va veni și el la botez. Ajunse devreme la biserică și îi găsi pe ai ei deja acolo; pe mama ei și pe Steve, pe Richard, Meredith și micuțul nepoțel. Erau toți, ca și ea, foarte emoționați. Nickie află de la Vivian că Mack și soția lui erau încă acasă și pregăteau copiii. Toți o întrebară despre Jason și ea îi asigură că urma să vină și el mai târziu.

Ca să scape de alte întrebări Nickie își luă în brațe nepoțelul și începu să-l alinte și să-l giugiulească. Îl strângea cu drag la pieptul ei și-i săruta obrăjorii bucălați, gândindu-se la fărâma de viață care creștea în propriul ei trup.

Deodată, toți ai ei tăcură și Nickie întoarse capul curioasă. Prin ușa dublă, cu vitralii, a bisericii, intrau tatăl ei, Malcolm Smith și soția lui, Sandra. Erau o pereche superbă și privirile tuturor se opriră asupra lor. Malcolm Smith era un bărbat cărunt, dar deosebit de chipeș la cei cincizeci și ceva de ani iar Sandra, o blondă platinată, mult mai tânără decât el, avea un trup probabil perfect.

Amândoi erau îmbrăcați cu eleganță deosebită; el într-un costum impecabil croit iar ea într-o rochie roz cu o jachetă de nurcă.

Vivian păși prima spre ei și-i întâmpină.

– Malcolm! Sandra! Suntem bucuroși că ați venit, le spuse ea cu politețe întinzându-le mâna.

– Ne bucurăm și noi să vă vedem.

Meredith își făcu loc, cu copilul în brațe.

– Bună, tată! îl salută ea călduros. Uite-ți nepotul! Nu-i așa că e frumos? Sper să-ți semene.

– Draga mea, arătați superb și tu și copilul. Îmi dai voie să-l țin și eu în brațe?

– Bineînțeles!

Malcolm ridică mândru copilul în sus, strălucind de încântare. Îl privi cu duioșie și-i mângâie căpșorul apoi i-l înapoie mamei.

– Nickie, draga mea, tu ce mai faci?

– Bine, tată, răspunse ea cu un zâmbet sfios. Mă bucur că tu și Sandra ați reușit să veniți.

– N-am fi ratat o asemenea ocazie pentru nimic în lume și suntem fericiți că ne-ați invitat.

– Iar eu sper că n-ați venit numai pentru o zi, interveni Steve cu efuziune.

– O, nu! Vom sta câteva zile, să am timp destul să revăd locurile și să vă vizităm pe fiecare.

Sosi și Mack cu familia lui, declanșând o nouă serie de îmbrățișări și salutări. Se așezară apoi tăcuți, în primele rânduri în bănci, în așteptarea începerii slujbei religioase.

Curând la altar apăru preotul și ajutoarele sale și ritualul începu. Nickie urmări cu ochii în lacrimi de emoție botezul nepoțelului ei și simți o strângere de inimă imaginându-se fără Jason alături de ea, la botezul copilului ei. Nu după mult timp se auzi și binecuvântarea finală și slujba se termină. Uitându-se prin mulțime Nickie oftă dezamăgită căci Jason nu apăruse.

Ajunse împreună cu toți ceilalți la locuința mamei sale, Nickie se simți și mai tristă și deprimată decât fusese dimineața. Frumusețea botezului la care participase i-a arătat ceea ce sora și fratele ei aveau și ceea

ce și ea își dorea atât de mult, și anume o familie unită și iubitoare. Putea ea să aibă alături de Jason așa ceva? Se îndoia.

Acasă la mama ei, împreună cu celelalte femei, Nickie ajută la pregătirea mesei. Jason tot nu apărea și starea ei sufletească se prăbușea. În sufragerie Mack împărți tuturor pahare cu aperitive și Vivian îi chemă pe toți pentru un toast. Ridică paharul cu mândrie și spuse:

– Să bem pentru familia noastră unită și în special pentru cel mai tânăr membru al ei.

Toți izbucniră în urale, ciocniră paharele și băură. Malcolm o luă de braț pe Vivian și împreună se retraseră la o parte, lângă fereastră. Când după câteva minute Vivian reveni la bucătărie. Nickie, se apropie discret de ea.

– Am observat că tu și tata vă înțelegeți foarte bine. Nu s-ar părea că ați divorțat... De fapt am fost chiar șocată când am aflat că-l vei invita și pe el.

Vivian oftă și o privi zâmbind.

– Draga mea, am ajuns la vârsta la care înțelepciunea mă îndeamnă să renunț la ranchiună. A venit timpul să uit partea amară a trecutului și să mă împac cu Malcolm.

– Așa e, încuviință Nickie, deși n-o înțelegea pe deplin.

– Am ajuns să-mi dau seama, reluă Vivian, că într-o anumită măsură și eu am fost responsabilă pentru despărțire și pentru ratarea căsniciei noastre.

Nickie tresări surprinsă și aproape că scăpă paharul pe care-l ștergea.

– Mamă, cum poți să spui asta? După felul în care te înșela...

– Da, admit că Malcolm a avut totdeauna ochi alunecoși, o întrerupse ea. Dar într-un fel, eu l-am împins mai departe cu gelozia mea irațională. Nu puteam crede că el s-ar mulțumi cu o... floare de colț, ca mine.

– Mamă, cum ai ajuns la o astfel de concluzie? întrebă Nickie uimită de spusele ei.

– Am ajuns la concluzia asta văzându-te pe tine făcând aceeași greșeală cu Jason.

– Ce?!! exclamă Nickie uluită.

– ...Nu-i așa că v-ați certat iar? continuă Vivian cu blândețe.

– Da... ne-am certat chiar ieri... Mamă, am încercat, dar... nu pot avea încredere în el.

– Draga mea, știu că e greu. Gândește-te însă că-l iubești și te iubește și asta e cel mai important. Nu face aceeași greșeală pe care am făcut-o eu! Fii înțelegătoare și ai încredere în dragostea lui!

Privind în gol, Nickie cântări vorbele mamei sale. Începea să înțeleagă că viața e mai nuanțată, rareori

situațiile putând fi creionate în alb și negru. În toți acești ani își blestemase tatăl considerându-l singurul vinovat, și acum vedea că lucrurile nu erau atât de simple. Iar mama, ființa în care putea crede fără rezerve, îi arăta că mergea pe aceeași potecă distructivă care dusese la divorțul părinților ei. Îndoiala și spiritul ei posesiv exagerat îl puteau îndepărta pe Jason. Trebuia să aibă mai multă încredere în sine și mai ales în dragostea lui, așa cum îi spusese Vivian.

Nickie luă salata de fructe de pe masa din bucătărie și o duse în sufragerie. Aici îl observă pe Malcolm și pe Sandra și se apropie de ei.

– Așadar, spuneați că veți rămâne câteva zile, nu-i așa.

– Da, cam o săptămână. Sandra vrea să vadă locurile, cosmodromul NASA, poate insula Galveston...

– A, ați putea veni la Galveston chiar de Sfântul Valentin, când soțul meu deschide acolo un nou magazin!

– A menționat Vivian ceva despre asta... Spune-mi, vine și Jason astăzi? Cum știi, încă n-am avut plăcerea să-l întâlnesc.

– Da... Din păcate nu sunt sigură că va reuși să ajungă.

– Oricum vom face să ieșim împreună într-o seară, nu-i așa?

– Da, ar fi frumos...

Se auzi soneria de la intrare și inima lui Nickie zvâcni de emoție și de speranță. Steve deschise ușa și în hol intră Jason, purtând în brațe un buchet imens de flori și un ursuleț alb de pluș pentru nepoțelul proaspăt botezat. Meredith și Richard îl întâmpinară imediat, prezentându-i bebelușul. Jason îi îmbrățișă și-i sărută și luă micuțul în brațe. Alintându-l și legănându-l cu sclipiri de fericire în ochi, intră în sufragerie și aici o zări pe Nickie. Privirile li se întâlniră așa câteva clipe, pline de emoție.

– Bună, Jason, reuși Nickie să articuleze într-un târziu, cu glas tremurat... Aș vrea să ți-l prezint pe tatăl meu, Malcolm Smith, și pe soția lui, Sandra.

– Mă bucur să te cunosc, Jason. Chiar vorbeam cu Nickie de lup și iată că lupul era la ușă.

– Sunt și eu încântat... Malcolm! Sandra! Își strânseră mâinile cu cordialitate.

– Știi, Jason, făceam cu Nickie planuri să ieșim să cinăm împreună într-o seară, undeva într-un loc frumos. Ce zici?

– E o idee excelentă, dar trebuie să ne lăsați pe noi să vă invităm. Noi suntem gazdele...

– Bine, bine, cum vreți voi, acceptă Malcolm râzând.

– Acum însă, reluă Jason, v-aș ruga să ne scuzați o clipă pe mine și pe Nickie. Avem ceva de discutat.

– Bineînțeles.

Jason o luă de mână pe Nickie și se retraseră într-o cameră alăturată. Aici el închise ușa în urma lor și o privi onest în ochi.

– Nickie, te rog să mă ierți. Am greșit să nu-ți spun despre Tracy.

Nickie zâmbi și-și plecă privirea.

– Sigur că te iert, mai ales că și eu am greșit pretinzându-ți să nu ai în nici un fel de-a face cu alte femei frumoase.

Surprins de vorbele ei, Jason făcu ochii mari.

– Poate că da... oricum, m-am gândit la ceea ce e mai important pentru mine și cred că am găsit soluția. Voi renunța la magazinul din Galveston și dacă va fi nevoie, la întreaga rețea. Te iubesc prea mult ca să mai pot risca să te pierd.

– Of, Jason, dar e o nebunie. Nu trebuie să faci asta... Știu că mă iubești. Eu trebuie să mă schimb, să am mai multă încredere în tine; numai așa vom putea rămâne împreună... Nickie se opri câteva clipe mângâindu-l din ochi, apoi continuă direct, fără nici o pregătire: Jason, mai este ceva. Vom avea un copil!

– Doamne-Dumnezeule! E minunat! exclamă el cu luciri de fericire în privire. Acum înțeleg... biata de tine de-asta ai reacționat așa ieri, când îi văzut-o pe Tracy.

Se repezi la ea s-o îmbrățișeze și s-o sărute și ridicând-o se învârti extaziat, de câteva ori, cu ea în brațe.

– Da, Jason, am fost pur și simplu îngrozită că istoria se va repeta... Acum însă sunt sigură că vom reuși și de astă dată totul va fi bine.

– O, Nickie! Sunt atât de fericit!... O sărută din nou cu afecțiune, dorind s-o facă să-i simtă dragostea, tot atașamentul. Scumpa mea, ești sigură că nu vrei să renunț la magazine?

– Absolut, sigur nu! Nu vreau să-ți schimbi viața în nici un fel.

– Am s-o scot pe Tracy din parada de deschidere; fac eu cumva să meargă și fără ea.

– Nu, Jason; nu e nevoie. Îl îmbrățișă, apoi îi luă capul în palme și-l privi în adâncul ochilor. Am încredere în tine, Jason!

***

INAUGURAREA celui mai nou magazin al rețelei Stellar a fost un succes răsunător. Parada modei din

ziua Sfântului Valentin a fost urmată de o mare tombolă, miercuri, și de un simpozion pe teme de modă, joi. Afluența publicului, a vizitatorilor și a cumpărătorilor a depășit orice așteptări sau pronosticuri, pe parcursul întregii săptămâni.

Sâmbătă era ultima zi a festivităților. Ca amfitrioni, Nickie și Jason îi întâmpinau și-i însoțeau pe vizitatorii și clienții mai de seamă.

– Ești fericită, draga mea? o întrebă Jason pe soția lui într-un moment mai degajat.

– N-am fost niciodată mai fericită.

– Cina de aseară, cu Sandra și tatăl tău, a fost deosebit de agreabilă.

– Am observat că te-ai simțit bine.

– Și tu la fel. Se pare că nu mai ai resentimente față de el. Cum ai reușit?

– Știi... Cred că datorită... înțelegerii și dragostei. Îi strânse cu putere mâna și adăugă: De altfel, în inima mea nu mai este loc pentru ranchiună sau resentimente. Tot ceea ce-mi doresc ești tu și copilul nostru.

Fără să-i pese de cei din jur o îmbrățișă și o sărută. Prin vitrină îi zări unul din clovnii angajați pentru publicitate. Le făcu semn cu mâna și umflându-și obrajii suflă în trâmbița cu care atrăgea atenția trecătorilor. Jason și Nickie îi răspunseră la salut și se îmbrățișară încă o dată fericiți.

Epilog

A TRECUT un an și Jason și Nickie se plimbau pe faleza din Galveston în dimineața unei primăveri blânde. De astă dată împingeau un landou în care dormita, toropită de aerul proaspăt Amanda Stellar, fiica lor în vârstă de șase luni.

– Uită-te, dragă, ce frumoasă e, spuse Jason cu mândrie sorbind-o din priviri. Îți seamănă leit... Sunteți amândouă niște păpuși!

– Ea este o păpușică scumpă! Cât despre mine... nu sunt tocmai sigură, râse Nickie.

– Ba nu, eu sunt sigur. Nu-i așa, Mandy, că și mama e o păpușică?

În moțăiala ei, Mandy răspunse parcă cu un gângurit, mișcându-și mânuța dolofană.

Undeva pe o stradă din apropiere se auzi scrâșnet de pneuri și claxonul strident al unui automobil.

Mandy tresări speriată și începu să plângă. Imediat Jason s-a aplecat și a ridicat-o în brațe, încercând s-o calmeze.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, păpușica mea. A fost o mașină... Auzi?! A și plecat!

Mandy își uită repede necazul și, încă cu lacrimi în ochi, începu să se joace cu gulerul cămășii lui Jason. Nickie îi șterse obrajii cu o batistă și-i mângâie părul cârlionțat.

– Știi, draga mea, spuse Jason, mă uit la voi și mi se pare că nu e totul chiar perfect.

– Ce vrei să spui?

– Mi-am amintit că noi n-am reușit ca Richard și Meredith să avem primul născut al anului... și dacă socotesc bine, adăugă el coborând glasul, am putea s-o facem dacă ne apucăm neîntârziat de treabă. Acum fiind sfârșitul lui martie... Socotește și tu!

– Ce pezevenghi! Și-mi mai spuneai mie că am o minte machiavelică! Ce părere ai, Mandy, de individul ăsta? Mi se pare că are de gând să aibă tot atâția copii câte magazine. O luă pe Mandy din brațele lui și o așeză la loc în cărucior. Îl îmbrățișă apoi pe Jason și răspunse cu pasiune sărutului lui, simțind cât de nerăbdătoare era să ajungă acasă și să-i ofere ocazia de a-i dărui întâiul copil al anului viitor.

Sfârșit